перець

ISSN 0132-4462.
СІЧЕНЬ № 1 1997

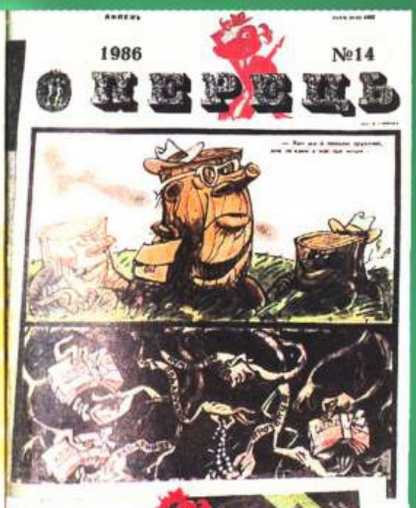

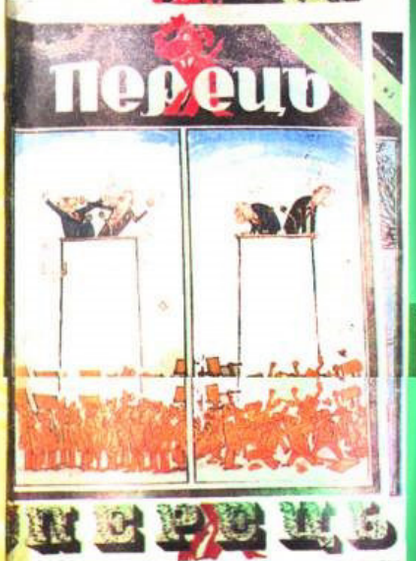

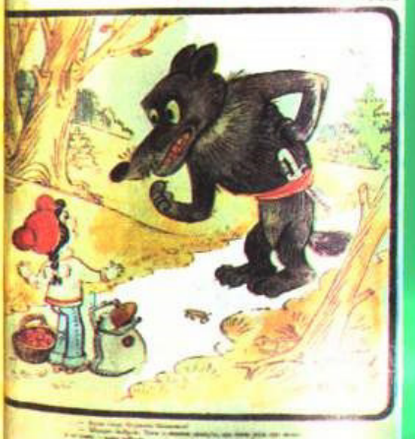

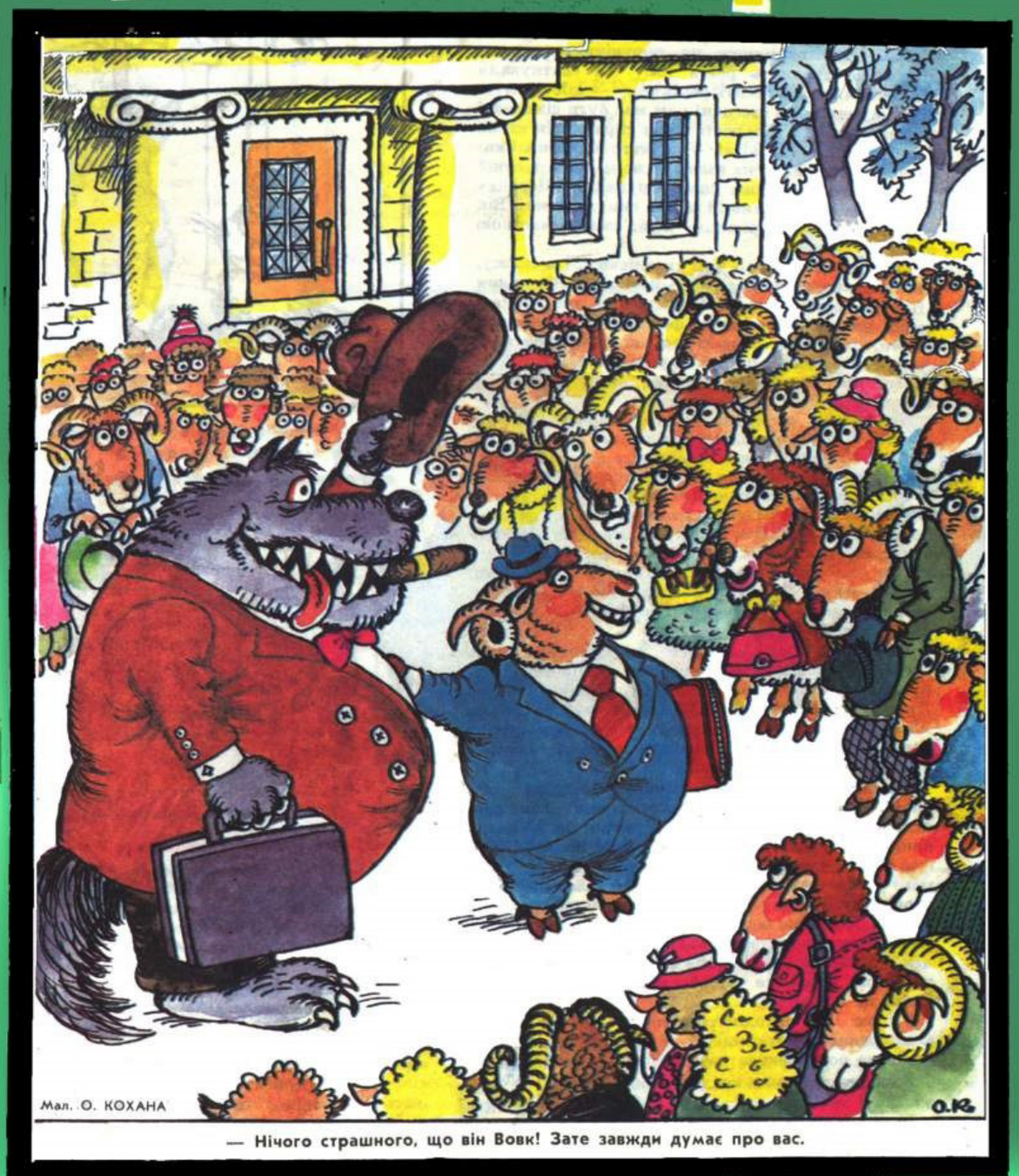

Мал. О. КОХАНА

— Нічого страшного, що він Вовк! Зате завжди думає про вас.

Нам сімдесят!

Сімдесят років тому було підписано в світ перший номер журналу «Перець». А за п'ять років до того вийшли друком два номери «Червоного перця» під редагуванням Еллана Блакитного. Сторінки цих номерів прикрашали фейлетони і гумористичні оповідання Остапа Вишні та карикатури Олександра Довженка. Таким чином при бажанні можна було б відзначити сьогодні й сімдесятип'ятиріччя заснування «Перця».

Проте ми вирішили не порушувати традиції: якщо двадцять років тому ми святкували п'ятдесятиліття, а десять років тому — шістдесятиліття журналу, то сьогодні нам має бути сімдесят! І, зрештою, не в кількості років справа. Як казав один дотепник, кількість — поняття відносне. Скажімо, дві волосинки на голові — це мало. А в супі?

Головне, що за роки свого існування «Перець» не лише набув визнання і зажив популярності. Він став народним журналом, невід'ємною часткою нашої культури.

Кажуть, скажи, над чим ти смієшся, і я скажу, хто ти. Це справді так. Досить погортати підшивки «Перця», щоб мати повне уявлення про історію нашої країни. Прочитайте фейлетони, гумористичні оповідання, жарти, гляньте на карикатури, що друкувалися на сторінках часопису протягом усіх років, і знатимете все про перебіг політичних подій, про зміни в економіці, культурі, демократії.

Недаремно сміх називають барометром соціального здоров'я нації. Публікації нашого журналу за сімдесят років промовисто свідчать, що із здоров'ям нашої країни було далеко не все гаразд. Її лихоманило від безперервних кампаній, трясло від епохальних рішень, судомило від історичних постанов. Погортайте, приміром, сторінки «Перця» похмурих тридцятих років — чим ширшим ставав наступ на демократію, тим вужчала критика. А наприкінці тридцятих вона зовсім зникла зі сторінок журналу разом з прізвищами відомих сатириків та карикатуристів.

І тільки після відлиги шістдесятих знову гострішають пера перчанських сатириків, дошкульнішими стають малюнки карикатуристів. Проте більшість тем так і залишилася закритою для критики, а сатира разом з гумором суворо регламентувалася як цензурою, так й іншими «компетентними» органами.

Здавалося б, сьогодні пиши і малюй собі, висміюй і перчи на втіху читачам! Так ні складності! У сатириків та гумористів з'явився конкурент. Саме життя. Що там карикатури, фейлетони, гумористичні оповідання, коли навколо стільки смішного — від реготу впасти можна! Візьміть нашу економіку. Те, що з нею зараз відбувається, смішно до сліз. А хіба не потішні метушня на гілках влади та політичні пристрасті навколо копійчаних проблем? А весела балаканина про соціальний захист тих, кого в цей же час обскубують і обдирають!.. Сміх, та й годі!

І все ж, сподіватимемось, що «Перець» конкуренцію витримає і в наступні сімдесят років не розчаровуватиме своїх прихильників.

З нашим спільним ювілеєм, дорогі читачі!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

— Ось у поштовій скриньці знайшов: сантехнік вимагає пляшку, інакше відключить воду.

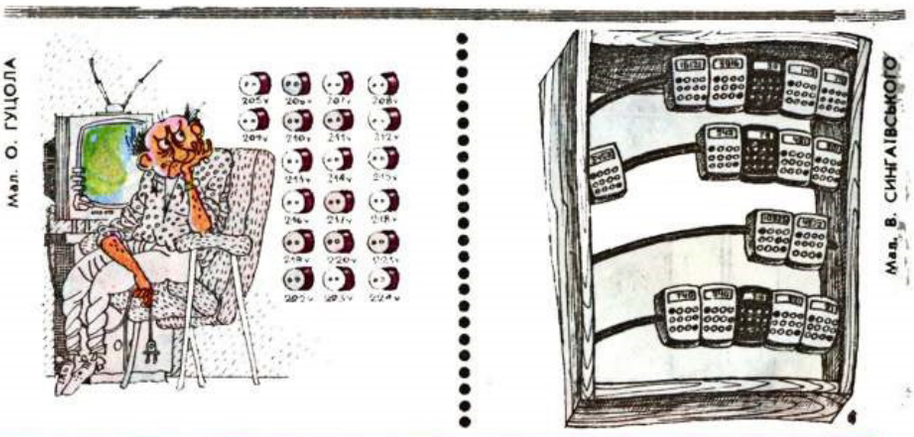

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

Чому в Турці лисі гори?

На це складне запитання минулої осені намагалася дати відповідь громадськість села Бітля Турківського району. На Львівщині, зрозуміло. Раніше за справу бралися в основному вчені. Але напустили стільки туману, що серед лиходіїв запам'яталися в основному гади-німці з обох світових війн і поплічники сталінських катів. Перші переводили народне багатство на дрова, а другі винищували древостій, аби бойки не мали де сховатися від колективізації Східних Бескидів.

Але німці вже давно зігрілися, кати на заслужених пенсіях, а Карпати й досі лисі. Тому-то бітли (тільки не англійські музиканти) і взялися загальним сходом розв'язати проблему, так би мовити, на мужицький розум.

Почали з містка через річечку Бітлянку, який мав би в 1996 році прикрасити своєю архітектурою дикувате довкілля. Річ у тім, що на його спорудження пішли... не тільки гроші з районного фонду матеріальної допомоги малозабезпеченим і багатодітним сім'ям, а й 40 кубів ділової деревини. Особисто мене в цьому зодчому ділі більше зацікавило б, як це так грошима багатодітних горян (а дітей тут у кожному дворі не менше, ніж курей) мостити кладки? Але я людина з долини і в моїй голові все набакир. Бітли ж не хотіли розпорошувати уваги і присікалися до голови сільради добродія М. І. Цапа і колишнього представника Президента в районі пана М. С. Михайлика на предмет отих смерекових кубометрів. І правильно робили, адже на містку настилу немає таки і досі. Тим часом дерево спиляне і відтранспортоване.

На жаль, виявити інші подробиці

Байки у прозі

ЧУТКА

У великі двері великого кабінету наполегливо стукає Чутка.

— Чого тобі?— питають двері.

— Довідку б мені з підписом, з печаткою...

— Навіщо вона тобі?

— О-о! Тоді б мене зареєстрували як Офіційне Повідомлення.

ПРИВІЛЕЇ

— Красиво живеш!— підштрикнув Вареника Бублик. — В маслі купаєшся, в сметані бовтаєшся... суцільні привілеї.

— Було б чому заздрити,— відказав Вареник. — Воно чим більше маєш отих привілеїв, тим більше охочих тебе з'їсти.

ВІЧНИЙ СВІДОК

На городі Огірок розмовляє з Капустою. Про що говорить Капуста не чути, а Огірок тільки й вигукує: «Хрін його знає! Хрін його знає!..»

— Та нікого я не знаю!— встряв у розмову Хрін.— І не робіть з мене вічного свідка.

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ЛІРИК

ГУМОРЕСКА

— Караул! Пожежа!

— Панове, не панікуйте! Драпати будемо організовано. Але спочатку — треба рятувати державне майно. Ви, Миколо Івановичу, головою відповідаєте за рятування оргтехніки: всі комп'ютери, калькулятори, факси і всяке таке інше везіть до мене додому. Петренко зі своїми людьми везе на мою дачу меблі. Ви, Олено Степанівно, прослідкуйте, щоб згоріла вся ваша документація — до останнього папірця, щоб потім комар носа не підточив... Ось і все! Прекрасненько! За роботу, панове!.. А ти, Федорчук, чого розсівся, байдикуєш? Будеш відповідальним за протипожежний стан, біжи, викликай пожежників!

— Не можу, Іване Івановичу!

— Це ще чому, тебе що, параліч розбив?

— Я закохався!

— Ти що, з глузду з'їхав? У нас пожежа, а його на лірику потягнуло!

— Немає у нас ніякої пожежі! Я кричав про пожежу в моїх грудях, бо кохаю, розумієте, кохаю!

Олександр ПЕРЛЮК.

м. Кіровоград.

Мал. О. ГУЦОЛА

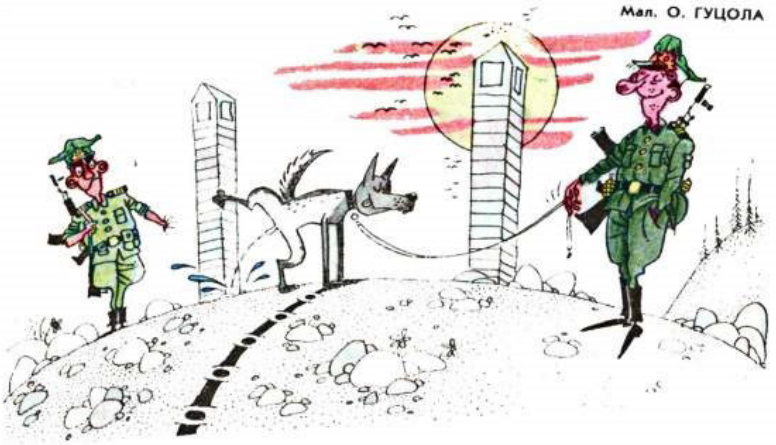

ІРОНІЗМИ

◆ *«Не в грошах щастя!» Чи не тому й зарплату не виплачують?!*

◆ *Із усіх ворогів найбільш небезпечні вчорашні друзі...*

◆ *Страшніше смерті може бути лише... життя!*

◆ *Чи ж можливе суспільство рівних можливостей при різній товщині гаманців?*

Олександр СУХОМЛИН.

м. Херсон.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Так ось яка «інфляція» з'їдає нашу зарплату!

не вдавалося, позаяк хтось вигукнув:

— А з млином що?!

Історія з млином не менш трагічна і теж відгонить безвістю. Аж до Ужоцького перевалу линула слава об проекті того млина, який би мав спорудити місцевий підприємець С. Ф. Строган. Злі язики в сусідніх Либохорі і Верхньому Висоцькому не інакше, аби дестабілізувати ситуацію з будівництвом млина, пустили буйду, що пан Степан — «новий бойко». І поки люд мізкує: новий він, чи старий, млина у Бітлі як не було, так і немає. Тим часом на цю богоугодну справу пустили за пільговими цінами 30 кубометрів деревини.

До речі, про богоугодні справи. Провідник тутешніх християн в кількох нагірних проповідях доводив до відома місцевих властей: на нову церкву конче потрібно 90 кубометрів лісу. Дали. Після цього відбулося велике диво: пастир з коней пересів на «Форда».

Ой, та що там говорити. Після німців і сталінських хижаків карпатський ліс рідшає і досі. Рубають не тільки за розпорядженням голови Цапа, а й інших великих і малих голів і головешок, а то й без їх відома. Не так давно впіймали злодіяку, який вивозив з півтора десятка кубів смереки. Почали його акуратно підводити під статтю. І майже підвели, але десь на високостях, вищих за Карпати, відбулася не то утруска, не то усушка, і справа пішла попелом.

Мало не забув. Замах на вітчизняні ліси ледь не зробив і земляк усіх названих добродіїв Василь Фазан. У нього померла дружина. І на домовину не було дощок.

Як почули про це учасники сходу, дуже розсердилися на Михайла Цапа. Згадали йому його власні новобудови — будинок, стодолу, стайню, встидали прилюдно і соромили. А потім взяли і влаштували голосування щодо довіри такому голові сільради.

Повноваження пана Цапа були... підтверджені майже одностайно.

Знаєте, кому дрова потрібні, кому домовини, кому «Форди»...

Володимир ПАЛЬЦУН.

Друже перче!

Пригадуєш той анекдот, де розповідається, як один танкіст зустрічає своє вище начальство.

— У вашу відсутність ніяких незвичайних подій не сталося! Командир корпусу — сержант Хом'ячок!

— Якого корпусу?! Ти ж лише командир танка?! — дивується лейтенант.

— Так ми ж, товаришу командире, усе з танка продали. Залишився тільки корпус! — відрапортував Хом'ячок.

Деякі військові ображаються, коли розповідаєш цю історію. Але скажіть мені, де ж й справді тоді беруться автомати, кулемети, гранатомети, пістолети, гранати, якими сьогодні до зубів озброєні кримінальні елементи?..

О. СОКОЛЕНКО.

м. Харків.

„Перець" і перчани

Все на світі має свою історію.

То чому б не мати своєї історії й «Перцеві»?

І він її має.

Але ретельно писати історію — нуднувато. Навіть історію «Перця».

Тому я пишу щось на зразок історичного репортажу. Де буде трохи веселого, а де й трохи сумного. Як у житті.

Дай, Боже, почати.

«Перець» — це що чи хто?

Це — журнал. Відомий і відомий багатьом. Колись, за часів тамтої влади (радянської тобто), писали, що він «журнал політичної сатири». Так тоді треба було писати. Бо, мовляв, без політики навіть дід баби не зобидить. Але політична сатира не була головною на його сторінках. Бо журнал завжди заповнений просто матеріалами критичними, веселими, смішними і сумними.

Журнал слугував людям, захищаючи їх від бюрократизму, свавілля, чиновних утисків і просто (за влучним висловом одного з редакторів) від усіляких мочеморд. Траплялись випадки, коли скаржник з периферії прибував до редакції і на повному серйозі казав: «Оце звертався до ЦК, звертався до Верховної Ради — не допомогло. Надія лише на вас. Якщо вже й «Перець» не допоможе — діло пропаще».

І «Перець» допомагав.

Але я заскочив дещо вперед.

Так, значить, «Перець» — це журнал. І виповнюється йому — 70. Вік поважний, солідний. А зародився чи народився він з благословення Василя Блакитного (Еллана). Тодішнього державного діяча і письменника. Був він спочатку «Червоним перцем». Потім просто «Перцем». І секретарював у ньому ніхто інший, як Василь Чечвянський. Чудовий гуморист і рідний брат ще більш чудового, славетного Вишні.

Скажемо, що в перші десятиліття радвлади в Україні аж кипів сатирично-гумористичний казан. Дотепників було — гай-гай! Всіх, може, не перелічити, але ніяк не обминути імен О. Вишні, Ю. Вухналя, М. Бондаренка, К. Котка, Л. Черняова, С. Чмельова, П. Ванченка, М. Годованця, О. Ковіньки, М. Бриля та ще багатьох.

Виходив «Перець» у тодішній столиці України — Харкові. І авторитет мав, і славу, і читача свого. Бо на сторінках і фейлетон дошкульний, і гумореска весела, і жарт смішний, і карикатура. Письменники-гумористи і недоліки вигікали словом, і з себе уміли посміятися. У пародіях та епіграмах колючих.

А тоді столиця до Києва переїжджала. І друковані органи свої уряд перевозив. А «Перець» якось узяв та й загубився. І не в дорозі, а таки в Харкові. На місці. Чи то керівні мудригелі так зарапортувалися у поспіху, чи вибрали підходящий момент, аби позбутися клопітного журналу?

Та згодом «Перець», як ото спориш крізь асфальт, проріс, пробився до сонця, зміцнів. І вже у війну (Велику Вітчизняну) так перчив фашистських окупантів, що не згірш від прославлених «катюш». Тут уже нова плеяда гумористів і сатириків орудувала. Серед тої плеяди добре відомі імена Гордія Смішки (Юрій Мокрієв), Петра Сліпчука, Сергія Воскрекасенка, Дмитра Білоуса та ще багатьох.

А що вже по війні, так і не описати, як «Перець» розрісся, розкущився, зародив червоне пекуче стрюччя. Один час редагував «Перець» (як додаток до газети «Радянська Україна») Лука Паламарчук. Потім, уже самостійний, редагував Микола Карпов. Потім в країні (СРСР) розгулялася чорна ідеологічна палиця, що гамселила все їй невгодне. Спершу було погромлено «Крокодил» (Москва). За ним дісталося й «братові молодшому» — «Перцеві» в Києві. Дісталося так, що гумористичні ребра тріщали й сатиричні голови летіли. Не до сміху.

Коли ідеологічна буря трохи вщухла (то був 1946-й рік), геть прибитий до землі «Перець» почав оживати. Наступала благословенна ера Федора Маківчука, призначеного редактором журналу. Про нього вже тоді ходили легенди як про дотепника. Кажуть, ще у війну один лякливий співробітник газети звернувся з проханням до редактора, видати йому особисту зброю. Маківчук зажадав від журналіста заяву і на ній розмашисто написав: «Прохання задовольнити, видати «катюшу».

Ось цей новий редактор на поніveченому полі «Перця» почав, як ото Гарбуз по городу, ходити та шукати свого роду. Підбирав когось з «побитих», шукав нових хлопців з талантами та й гуртував довкола журналу міцне ядро. Найвищим, незаперечним авторитетом став улюбленець читачів, народу, Остап Вишня. Що перед тим «відтрубив» у таборах НКВС дві «п'ятирічки», тобто десять років.

В «Перці» і біля нього згуртувалися поступово високої проби гумористи. Це: Степан Олійник, Євген Кравченко, Сергій Воскрекасенко, Дмитро Білоус, Лаврін Гроха, Микита Годованець, Олександр Ковінька, Павло Ключина, Павло Глазовий, Юрій Кругляк, Володимир Безбородько, Володимир Іванович, Валентин Лагода, Анатолій Косматенко, Микола Яровий, Петро Лубенський та ще й ще. А художники! Зірки на сатиричному небозводі. Що не ім'я, то й талант. Варто назвати Ю. Козюренка, С. Самума, К. Агніта-Следзевського, Бе-Ша, Валентина Литвиненка, В. Гливенка, Л. Каплана, К. Зарубу, В. Григор'єва та ін.

Стара гвардія, то добре. Але вона поповнюватися має. І «Шеф» (так згодом почали величати Ф. Маківчука) не переставав це робити. Тож до журналу прилучилися: Микола Білкун, Олесь Жолдак, Дмитро Молякевич, Юрій Прокопенко, Юрій Ячейкін, Олег Чорногуз, Євген Дудар, Овсій Круковець, Іван Немирович, Володимир Чепіга, Юрій Іщенко, Леонід Шиян, Володимир Бондаренко, Владислав Бойко, Михайло Прудник. З колись «побитих» ще певний час лишався Олесь Громов.

Велике розмаїття художників врунилось і врунитися біля «Перця». Справжньою окрасою журналу стали чудові карикатуристи: Валерій Зелінський, Анатолій Василенко, Сергій Герасимчук, Анатолій Арутюнянц, Олександр Монастирський, Радна Сахалтуєв, Владислав Ширяєв, Валерій Горбачов, Йосип Коган, Микола Капуста, Олексій Кохан, Валерій Чмирьов, Олег Гуцол, Володимир Адамович, Олександр Коноваленко, Сергій Федько. І ще багато.

Не висихало й не висохне джерело гумору й сатири, що живить «Перець». І в еру Федора Маківчука (майже 40 років), і в еру нинішню до журналу тягнуться таланти з усенької України. В особі випробуваних гумористів, як: Володимир Пальцун, Петро Ребро, Валентин Чемерис, Ігор Лагоза, Віктор Ендеберя, Михайло Пальчик, Анатолій Гарматюк, Володимир Чубенко, Василь Шаройко, Степан Гриценко, Анатолій Бортняк, Олександр Перлюк, Василь Кравчук та... це ж не поминальна книжка, щоб усі таланти в неї «загнати»!

Пережив «Перець» високі злети (це коли його фантастичний тираж досягав трьох з половиною мільйонів) і переживає певне заземлення (це нинішній складний для людей час, коли доводиться вибирати між журналом і шматком хліба). Та не будемо песимістами. «Перець» витримає. Сміх переможе. І десь згодом той здоровий сміх задзвенить на всю потужність над просторами рідної незалежної України нашої.

А нині «Перець» — ювіляр. Він гордий тим, що є. Він вірить у щасливе прийдешнє. Вірить разом зі своїм народом.

Тож привітаємо журнал, за перчанською таки традицією, з його першим сімдесятиріччям! Побажаємо щасливої дороги на друге!

Іван СОЧИВЕЦЬ,
теж перчанський ветеран.

У роки Вітчизняної війни «Перець» воював і «Перчицею», яку читали і на фронтах, і в тилу.

Мал. А. БОРДУНІСА

— *Ти звідки, внученьку, набрався таких слів?*

— *Ти ж сама, бабусю, казала: слухай тата й маму.*

«Перець» № 1, за 1990 рік.

Кримінальні сюжети

Боже, які ми дурні!

Дуже складно зображати баталії. У живописі. А на письмі — поготів. У нашому випадку хіба що старий Гомер зміг би передати битву, яка сталася глибокої осені у Львові. Зрозуміло, частково, фрагментарно, бо основні сили він все-таки витратив на змалювання облоги Трої.

До речі, добре, що згадав про Трою. Тодішня війна виникла з-за жінки і у нас — самісінько так. Різниця тільки в тому, що тамтешню красуню звали Оленою, а в нашому випадку — невідомо. Принаймні письменникам з райвідділу, які відтворювали сцени борні.

Отож, якщо обійтися без Гомера, то справа виглядала так. Котроїсь неділі в гуртожитку № 3 університету імені Івана Яковича Франка був вечір танців, а попросту — дискотека. І треба ж було такому статися, що один із студентів-географів помилково відчув себе покоханим отією невідомою дівкою і почав схиляти її на невиправно гріховний шлях. Робив він це брутально, навіть якось ганебно. І тоді троє студентів-юристів камертоном душі відчули, що стали свідками попрання прав людини, тобто отієї невідомої дівчини, яка цього вечора була проти гріхопадіння.

Між статевим гангстером і юними правознавцями виник конфлікт. Позаяк танці відбувалися в гуртожитку компактного проживання географів, а юристи тут були дрібною меншиною, то їм, останнім, дісталося вище зав'язки. Двоє з трьох потрапили до лікарні. У одного непорядок з печінкою, а в другого з головою — не витримав удару трилітровою банкою з водою.

Понеділок видався напрочуд мирним, тихим днем, і учасники протистояння пішли зранку по знання. Але так тільки здавалося.

Юристи, наче ті древні греки, затаїли образу і на котрійсь з лекцій провели військову раду. Ухвалили: атакувати кривдників о 3-й ночі на вівторок. І коли розпещені недільною перемогою нащадки Міклухи-Маклая і Колумба сонні валялися на матрацах у заповітних кутках їхнього гуртожитку скреготіли зубами незліченні лави юристів.

Удар був завданий несподіваний і нищівний. Били все, що звалося географом. Лише окремі, втративши гідність, назвавшись в останню мить філологами чи навіть математиками, таким чином уникли гніву і кари.

Один з географів потрапив до лікарні зі смішним діагнозом: «відірване вухо». І саме він у відповідь на запитання за що, чому і заради чого виникла війна двох факультетів, сказав фразу, винесену в заголовок: «Боже, які ми дурні!» Він не знав ні дівчини, ні колеги, який клеївся до неї, і взагалі, здається, не був на дискотеці.

Думається, одновухий мав рацію.

Декани, вчені ради і керівники кафедр на той момент зберегли і досі зберігають у своїх лавах конституційний порядок.

В. АНДРІЯН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Після школи піду на завод працювати. Там тепер як відпустка — так відпустка!

Друже Перче!

Ти не знаєш, за що це в Кабінеті міністрів так не люблять нас, пенсіонерів? То вік виходу на пенсію несподівано вирішили збільшити, то пільг, і без того жалюгідних, нас позбавити, до того ж ще і обмежити наш можливий приробіток.

Хочемо побажати тим, кому ми поперек горла стали, щоб у старості й до них так же поважно і турботливо ставились, як вони сьогодні ставляться до нас.

В. Г. ОХРІМЕНКО,
З. П. ГРУШКО,
М. З. ПЕТЛЮК
та інші ветерани праці.
м. Київ.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Казав же тобі, не користуйся аерозолями! Знову озонова дірка!

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Давно почали!
— Ні, недавно. Петро Миколі тільки два зуби вибив.
«Перець» № 16, за 1993 рік.

Мал. А. СВИНЦОВА

— А це для тих, хто ховається від аліментів.
«Перець» № 6, за 1970 рік.

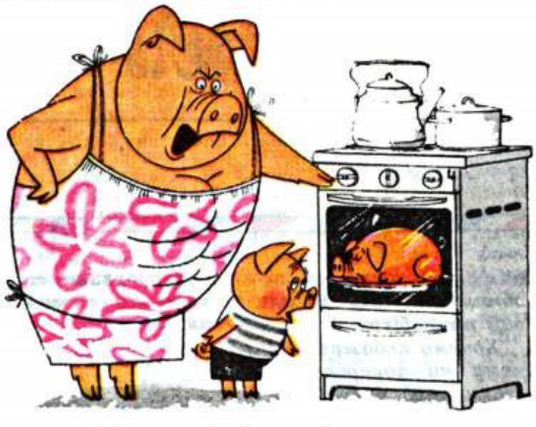

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Май на увазі, він теж був неслухняним.
«Перець» № 4, за 1980 рік.

Мал. БЕ-ША

— А дачу я ось цією власною рукою зробив.
«Перець» № 14, за 1964 рік.

Остап ВИШНЯ

Радіо

ГУМОРЕСКА

Чи чули наші батьки отаке, як оце ви тепер щодня чуєте?

Та ніколи в світі.

Найбільше й надовше в наших батьків було радіо, це коли один стоїть на однім березі Ворскли, а другий на другім та:

— Подай перевозу!

На оті тільки метри й була в наших батьків радіохвиля.

А тепер бачите, що воно виходить? Ми тут у Харкові газету говоримо, а ви десь аж у Шенгеріївці чи в Бирках стоїте чи сидите собі та слухаєте.

До того вже з цими газетами дійшло, що й очима водити по папері не треба.

Сама в уші лізе.

— На Лібкнехта.

— Цілую.

— Обратно й вас.

Хороша це штука — отакі апарати.

Та треба ж вам сказати, що вигадали ще дивовижніший апарат. Це вже такий, що я б його ніколи не дозволив розповсюджувати.

Такий апарат, братця, вигадали, що й подумати страшно.

Через його, через оцей нововигаданий апарат, видно, що поза хатою, де ви сидите, робиться...

Ви розумієте, що це буде?..

Сидите ви в хаті. Схотілося вам дременуть куди-небудь... Куди?..

Та то вже ваша справа — куди. Яке кому до того діло?..

Ой, до чого ж ми з оцим докотимось?!

До чого нас, грішних, оце радіо призведе?

Я ото колись писав був, що така штука, як гучномовець, цілий переворот у хазяйстві зробить, бо тим гучномовцем дуже добре можна, сидячи в хаті, горобців на вгороді та хлопців на бакші полохати.

А тепер уже чого доскочили?

Уже от вигадали отаку штуку, що можна не тільки слухати, як ми тут оце говоримо, а просто перебалакуватися один з одним.

У вас апарат і в жінки, приміром, апарат.

Поїхали ви по снопи, а рубля забули. До апарата зараз:

— Марусю! Рубля забув. Мерщій неси, бо як же ж я ті снопи довезу?..

А вона вам в апарат:

— Про що ж ти, іроде, думав, як по снопи їхав? Про куму?!

І летить вам трясця по радіохвилі.

З таким апаратом просто — й дома, й замужем.

Оришка десь буряки поле, а Андрій тина за сім верст городить. Пополола, пополола й потім до апарата:

— Андрійку, прийдеш увечері?

А Андрій в апарат:

— Опридільонно.

А що вже нашим дівчатам городським, що по канцеляріях у нас отут соціалізм будують, так не життя буде, а масниця.

Тепер тільки й розваги, що побігла попудрилась перед дзеркалом, а тоді — боже мій!

Побігла, в апарат потихеньку, щоб ніхто не чув:

— Колю, Колю! Вже скоро пів до четвертої. Де ждеш?

Жінці ви кажете, що підете на дуже важливий пленум.

А самі вийшли та й чкурнули, куди вже вам там хотілося... А жінка до апарата. І бачить, з яким ви там пленумом засідаєте...

Прийшли ви додому. Ну, ви ж розумієте, яка вже буде після того пленуму дискусія?...

Це — апарат безумовно шкідливий.

Оті всі апарати: гучномовець, приймачі, радіотелефони — то корисні апарати. А це — як язва. Як на мене, я б його заборонив обов'язково. Смертельний бій буде через той апарат, а не життя.

Так до такого, значить, життя ми з вами дожили.

До радіожиття.

І коли вже повигадували такі апарати, що за сто верстов можна буде все бачити й чути, то вигадають же радіо на кожний випадок життя. По радіо будемо ходити, чоботи скидати, спати... І в церкві богу по радіо молитиметься.

А чого, справді, чимчикувати до тієї церкви, коли можна по апарату сказати паламареві:

— Приліпи там, Іване, свічку пресвятій богородиці, а я полежу.

І їстимемо по радіо.

Просто в апарат жінці:

— Пообідай, Марино, сама, а мені пусти по радіохвилі борщу на три вольти та варенників на п'ять, бо обідати мені ніколи йти.

Життя буде хороше.

Сидітимемо тільки та в хвильки гратимемо...

«Перець» № 6, за 1927 рік.

Мал. О. КОХАНА

— Ви чули? Кажуть, почали будувати загальноєвропейський дім. Уявляєте, які там будуть квартири!

— Шикарні! Ми збираємося купити там кілька кімнат.

Шумлять вітри, шумлять буйні...

Про те, як будували Вавілонську вежу, знають в усьому світі. А от як мурували тереховецьку цегельню, відомо тільки у Бердичеві. І це несправедливо.

...Починалось усе досить прозаїчно. Переселенцям із чорнобильської зони потрібно було будувати житло... Тож аби не ходити з простягнутою рукою за будматеріалами, хтось напоумив спочатку побудувати в селі Терехове, що під Бердичевом, свою власну цегельню. Глина ж бо там аж проситься в цеглу.

Наміри, що й казати, прекрасні. Однак добрі наміри самі по собі ще не завод і навіть не кошти на його будівництво.

Тут слід згадати про щедрий Мінчорнобиль, який одірвав од свого фонду трохи бюджетних грошенят і офірував їх на будівництво омріяної бердичівськими «зодчими» цегельні. Для цієї мети було відкрито спецрахунок, на який з 1993 по березень 1995 року облсільгоспуправлінням переказано, як на теперішні гроші — 48970 чорнобильських гривень. Вони тут же розійшлися на придбання обладнання, цегли та оплату підрядним організаціям за виконання будівельно-монтажних робіт.

Потім у Мінчорнобилі важко зітхнули і сказали: «Важкувато нам. Грошенят більше не дамо!»

Тоді голова Бердичівської райради народних депутатів пан Сухораба, не довго думаючи, взяв і послав у верхи чолобитну, щоб ту, не доведену до пуття цегельню, передати колективному сільгосппідприємству імені Котовського. На що в облсільгоспуправлінні дали люб'язну згоду. Голова КСП В. Олефір та директор цієї недобудови С. Шевчук по-дружньому обнялися, тричі поцілувались і під актом передавання-приймання поставили свої дорогоцінні автографи.

На цьому й вичерпалися всі турботи про будівництво цегельні, яка мала б закидати цеглою будівництво жител для чорнобильців.

Кажуть, що той обнадійливий цегельний завод-гігант вже чимось нагадує розвалини знаменитого Бердичівського замку босих кармелітів. Навіть туристи вже той замок обминають і мчать до села Терехове оглядати осиротілу новобудову, про яку ходять чутки, як про унікальну руїну.

— Боже мій! Скільки ж то грошей вилетіло у цю трубу! — вигукують тут частенько ревізори контрольно-ревізійного управління Житомирської області. Але їхні голоси заглушує наполохане гайвороння, вилітаючи з проломів, які колись називались вікнами та дверима. Чиїсь беручкі руки повиривали ті вікна й двері геть з коробками, повидирали зі стін електропроводку...

Наполохане ревізорами гайворонння хмарою кружляє над цією обезлюдненою новобудовою. Раніше, було, воно могло подрімати на дротах високовольтної електролінії, але тепер уже позбавлене такого блаженства. Знайшлися спритники, котрі й з височезних опор познімали дроти. А інші, зважившись на те, що електропровід познімано, то вирішили, що й електродвигуни там уже ні до чого. Тож два з них, які були встановлені у насосній станції, спокійно і ніжно «приватизували»... А ще дужче здивувались ревізори, коли довідались, що на будівництво тунельної печі ще в 1993 році було закуплено 767 тонн вогнетривкої цегли. Але вона видалась не такою вже й вогнетривкою, бо половина її «згоріла», навіть не дочекавшись, поки з неї змурують тунельну піч.

У нових господарів — керівників КСП імені Котовського ці залишки цегли теж «вивітрились» і полегшали більше як на 20 тонн. А всього нестача її сягнула на 87720 гривень!

Цегла — це ж не вода, витекти не могла, урезонили ревізори і попросили начальника МУКБ (тепер уже колишнього) пана Оніховського пояснити, де вона могла подітись. Але той у своїх намірах не давати ніяких пояснень був твердий, як шамотна цегла.

На цегельні у Тереховому вже «згоріла» 100551 гривня. А що ж далі? Добудовувати її чи нехай так і стоїть, як пам'ятник епохи великої безгосподарності?

У Бердичівській райдержадміністрації на це каверзне запитання тільки промовисто розводять руками. А заступник начальника з питань будівництва облсільгоспуправління П. І. Гарбар, аби руками не розводить, а намагається довести, що недобудованої цегельні ніхто нікому не передавав. Її тільки законсервували.

Ну як тут не згадати будівництва Вавілонської вежі, коли Бог тим будівничим мови переплутав?

...І якби ж то тільки на Житомирщині так легко викидали на вітер «чорнобильські» гроші...

І. ІЛЬЧЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

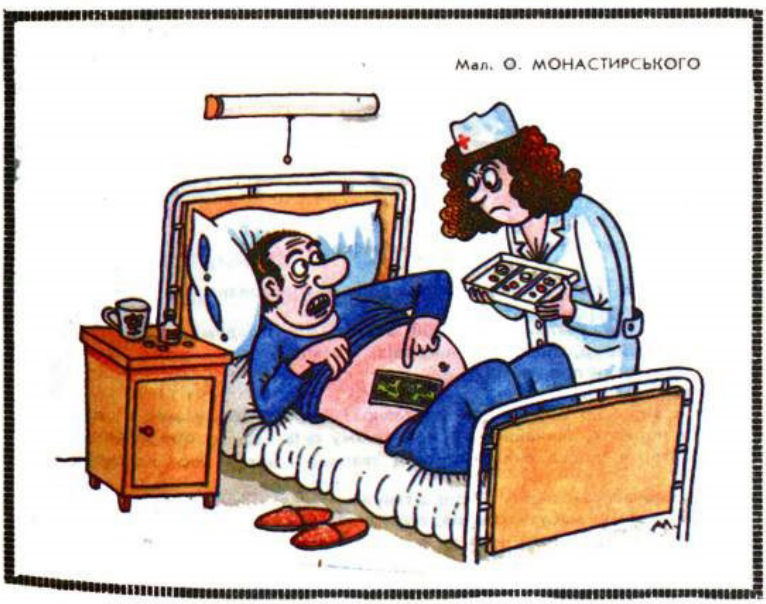

— Сьогодні операція. Я вирішив підказати хірургу, де у мене апендицит.

СЛОВНИК «ДИВИСЬ У КОРІНЬ»

Буряк — *ураганний вітер.*
Буханець — *кашель.*
Гарнір — *красивий чоловік.*
Горлиця — *ангіна.*
Графік — *син графа.*
Заграва — *оркестр.*
Закваска — *черга за квасом.*
Маркіз — *філателіст.*
Обліпиха — *стенд для оголошень.*
Соната — *ніч.*

Феодосій ЛУЗАН.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

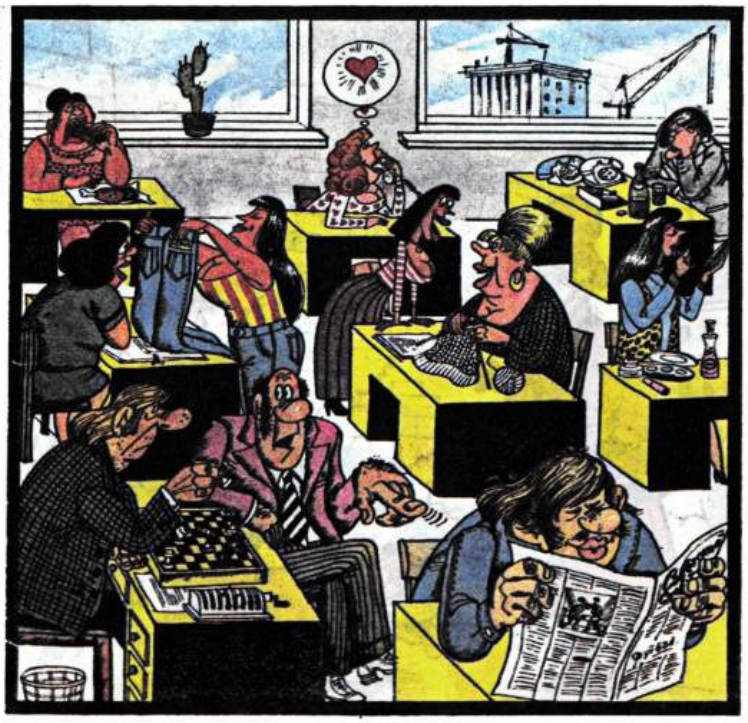

— Ну й жук цей новенький! Ще й тижня не минуло, як його прийняли на роботу, а він теж уже байдики б'є.

Лаврін ГРОХА

ПЛОДИ «ПРОСВЄЩЕНІЯ»

— Миколо! Ти б сказав що-небудь нашому Борисикові. Бачиш, он воно котеня мордує.

— Ет, що там з ним говорить? Мале — дурне...

... — Миколо! Ти ж таки батько. Поговори з нашим Боренькою. Вчора вони, розбишаки, песика на подвір'ї замучили.

— Ніколи мені проповіді читать! Він уже до школи ходить. Там його і навчать.

... — Миколо! Сьогодні наш Боря душу з мене витряс, грошей вимагає. Скажи ж йому що-небудь, утихомир.

— Еге, втихомириш... Він такий виріс, що й мене за петельки візьме. Не годен уже я з ним говорити.

«Перець» № 12, за 1970 рік.

Мал. О. МІХНУШЕВА

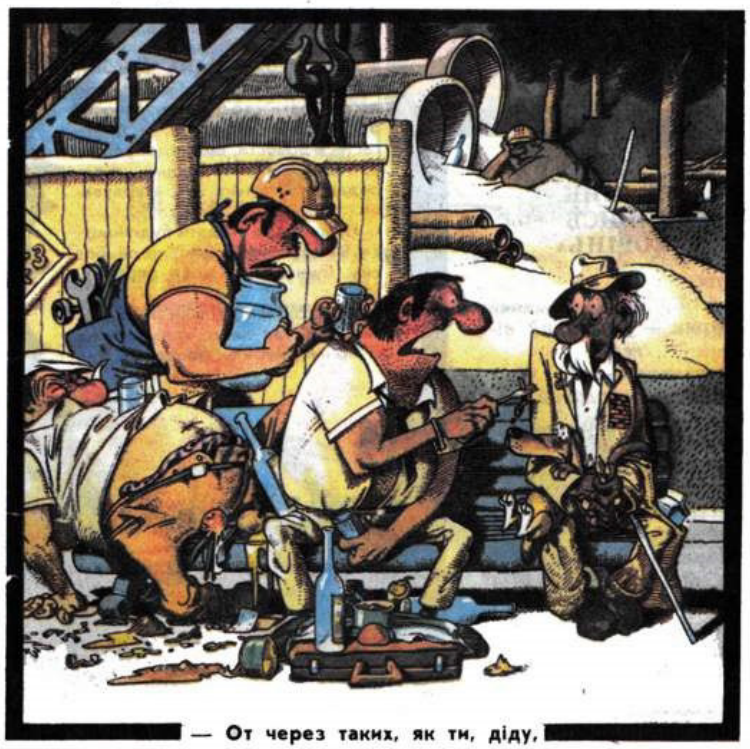

— От через таких, як ти, діду, наша країна і дійшла до ручки.

Степан ОЛІЙНИК

Пес Барбос і повчальний крос

До озер через луги,
Там, де верб зелені шати,
Йшли природи вороги —
Браконьєри-торбохвати.

Поспішали мимо плес
За Гаврилом-здоровилом.
Збоку біг цибатий пес,
Дресированый Гаврилом...

Що не крок — тріщить лоза.
Йдуть, нема на них холери!
Ось і озеро-краса.
І спинились браконьєри.

Підізвавши двох Микол,
Обігнавши пса рудого,
Дістає Гаврило тол
І дружкам говорить строго:

— Киньте к бісу цигарки
І замріть у цій хвилині,
Бо, як бахне,— на шматки
Рознесе вас по долині.

Прикріпив Гаврило Щур
Тол на палку-закидалку,
Підпалив бікфордів шнур
І жбурнув на воду палку.

Ліг на землю на живіт
І простяг тремтячі руки.
П'ять хвилин — і гримне світ!
І спливуть соми і щуки!

Але світ не без чудес
(Не забуть їм ту рибалку!):
Як уздрів служака-пес,
Що хазяїн кинув палку,—

Гавкнув хрипло — і туди:
Діставати, як привчили!
Палку — в зуби... і з води
Пре до берега щосили!

Пре на них... А шнур горить!..
Торбохватам не до рибки:
Щур «Ой, боже!» верещить,
В двох Микол волосся дибки!

Двоє в майках і трусах,
Щур Данило в тілогрійці —
Чешуть так, що глянуть страх!
Хоч записуй в олімпійці!

Шнур згоря! Сильніше «крос»!
Озирнуться торбохвати —
З вибухівкою Барбос
Наступа уже на п'яти!

Марафонську «боротьбу»
Тим скінчили браконьєри,
Що залізли на вербу,
І притихли, мов тетері.

Під вербою став і пес.
Кинув тол
й махнув ганяти...
Мить... І дим аж до небес!
Бахнув тол гучніш гармати!

Бахнув так, що їх труси
Над вербою закружляли,
Що суконні картузи
З неба й досі ще не впали.

Бахнув так у всі боки,
Що тікали з лугу коні,
Що здригнулися шибки
У міліції в районі,
Що хрестились на траві
Два Миколи і Гаврило.

Хтось пита їх:
«Ви живі?»
Ті не чули. Поглушило!
Сполошилося село,
Збіглись діти до левади.
Лиш нікого не було
Ні з району, ні з сільради.

Там «воюють» на словах,
Шлють з міліції папери...
А в озерах і річках
Нищать рибу браконьєри!

«Перець» № 9, за 1960 рік.

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ Микола БІЛКУН ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Відгул

Мікрогумореска

Три подруги їхали з роботи напередодні 8-го Березня.

Одна сказала:

— Просто не уявляю, що мені завтра мій придумає подарувати. Торік був гарнітур, позаторік — сервіз, позапозаторік — шуба. Цікаво, що він цього року придумає?

Друга сказала:

— Мій відносно подарунків фантазію не дуже багату має. Подарувати щось подарує, звичайно, але не в цьому суть. Приїду оце додому — підлога натерта, посуд вилискує, обід зварено і навіть торт власноручно спік.

Третя мовчала, мовчала, а тоді зітхнула:

— А я своєму, мабуть, завтра, відгул дам. Подарунка я від нього не чекаю, бо за що він його купить? Я у нього все до копієчки вишкрібаю, навіть курити покинув. На кухні він у мене круглий рік товчеться, варить, пере, посуд чистить, миє, підлогу натирає. Треба завтра у ресторан його вивести, бо здичавіє зовсім.

«Перець» № 5, за 1972.

Народні усмішки

СЛУХНЯНА ЖІНКА

— Ти телепень! — кричить жінка на чоловіка.

— Ану повтори!— каже чоловік.

— Ти телепень!

— Ну, ще раз!

— Ти телепень!

— От бачиш, яка у мене слухняна жінка,— хвалиться чоловік приятелю, що стояв поруч.

ЖАХЛИВА ПАМ'ЯТЬ

— У моєї жінки жахлива пам'ять!

— Що, все забуває?

— Навпаки — все пам'ятає!

Почув і записав
Юрій САВЧУК

м. Ровеньки
Луганської області.

ВСТИГАЄ

— Твій шеф мисливець?

— Так. А крім того, рибалка, грибник ще й бабник.

— То як же він встигає все зробити?

— А ми йому допомагаємо.

ЗА ДВОМА ФАХАМИ

— Петре, а що закінчив твій синок?

— Два інститути.

— Які?

— Зооветеринарний і торгово-економічний.

— А працює за фахом?

— За обома.

— Ким?

— Продає ковбаси на базарі.

У ДВОХ ПАРТІЯХ

— Ганю, а в якій партії твій Петро?

— А звідки я знаю? Завжди приходить увечері п'яний, та ще й фарба на щоках.

— Тоді ясно.

— Що?

— Він у двох партіях.

— Яких?

— Партії любителів пива і шанувальників жінок.

ЩОБ ВИСТАЧИЛО

— Петрику, а за що тобі вчителька поставила двійку?— запитав батько.

— За таблицю множення.

— А що вона тебе питала?

— Каже, скільки буде, якщо п'ять помножити на два? Я сказав: «Дев'ять». А вона каже: «Мало». А потім запитала: «Скільки буде, якщо два помножити на п'ять?» — «Одинадцять», — кажу.

— То ж багато,— підказує батько.

— А я хотів, щоб їй вистачило.

ЗГОДНИЙ

Суддя до підсудного:

— Ви вже маєте три судимості, що вам — мало?

— Я з вами повністю згодний, для мене більше не треба.

НЕ БРАВ

— Петрику,— каже вчитель музики,— ти взяв не ту ноту.

— Я, Степане Петровичу, ще взагалі нічого не брав.

ПОЯСНИВ

Батько до сина-першокласника:

— Чому ти часто приносиш двійки?

— Тому, що тепер даром ніхто не хоче ставити гарні оцінки.

З ТАТКОМ МОЖНА

— Петрику,— повчає мама сина,— ти як розмовляєш із дівчинкою, то не говори таких слів, вони погані.

— А ти вчора казала такі слова.

— То я розмовляла з татом.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

ТВЕРЕЗИЙ

— Чого це у тебе під оком синець?— цікавиться у Миколи сусід.

— Бичку сіно клав, а він, негідник, рогом ударив.

— Мабуть, був п'яний?

— Якби ж, а то бичок був цілком тверезий,— відказав Микола.

НЕ ДУЖЕ Й РАДІЙТЕ

Шестирічний онук Коля до бабусі:

— Якщо на мене покрикуватимете, то через два дні поїду до мами в Золотоношу.

— Яка б це для мене була радість! Їдь у свою Золотоношу, хоч сьогодні.

— А ви, бабусю, радійте та не дуже, бо через два дні я повернуся до вас знову,— додав Коля.

ЗАЖУРИВСЯ

— Чому ти, Сергійку, так зажурився?

— Бо мій сусід по парті на уроці проковтнув копійку.

— А... Зрозуміло. Жаль, звичайно, товариша?

— Він проковтнув копійку не свою, а мою.

Почув і записав
Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

НОВЕ ІМ'Я

Георгій МАЙОРЕНКО — художник молодий. Його малюнки часто можна побачити у дитячих виданнях. Вони у нього здебільшого з гумором. А недавно він «наперчив» свої карикатури (це вже не для дітей), та й заніс до нашої редакції. Нам вони сподобались. Тому й пропонуємо Вашій увазі.

Якщо сподобаються й вам, Георгій пообіцяв намалювати ще.

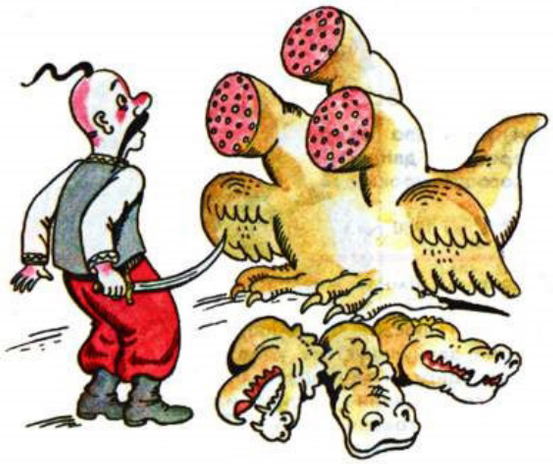

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Мені набридло одержувати через вас двійки. Із завтрашнього дня уроки роблю сам.

«Перець» № 6, за 1980 рік.

У НОВОМУ МІКРОРАЙОНІ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Нам, собакам, ще сяк-так, а як людям обходиться без громадських туалетів!!

«Перець» № 23, за 1981 рік.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«Перець» № 6, за 1973 рік.

Федір МАКІВЧУК

Звели наклеп

У напівпідвальній кімнаті житлового кооперативу «Затишок-2» товариський суд розглядає справу слюсаря-водопровідника Плюйка, котрий звинувачується у безпробудній пиятиці, здирстві та бешкетах.

— Встаньте, громадянине Плюйко, й щиросердо розкажіть товариському судові: що вас штовхає на систематичну пиятику, вимагательство й дебоші? — спокійним голосом досвідченого педагога питає голова суду.

Громадянин Плюйко, не піднімаючись із табурета й не удостоївши членів товариського суду навіть коротким поглядом, кинув десь у простір контрзапитання:

— А какая ето ворона, ето самоє, накаркала вам, што я п'ю систематично?

— При чім тут ворона? Про це говорить вся громадськість «Затишку-2»,— знову спокійним тоном перервав Плюйка голова суду. — І я радив би вам, громадянин Плюйко, висловлюватись делікатніше. Не забувайте, що тут вам не забігайлівка, а товариський суд!

В кімнаті — шум, голоси обурення. Чути різкий жіночий голос: «За ним кутузка давно плаче, а ви його громадськістю настращать хочете!»

Але це не справляє на Плюйка анітакусінького враження. Він тільки усміхається зухвало.

— А ви мінє, ето самоє, назовіть парочку хамілій етой самой своєй громадськості. Я хочу одним глазом зиркнуть на нійо на всяк случай! Ну, где вони, ето самоє, еті ваші свідєтелі?

Із задніх рядів знову прорвався різкий жіночий голос:

— Він ще свідків вимагає, ханига окаянний! Ти спершу на ніс свій синющий зиркни, то вже кращого свідка й шукати не треба.

Плюйко ліниво підвівся з табуретки, повернувся на різкий жіночий голос, а потім до членів суду:

— Гражданка Шкаралупенко подзволяіть собє, ето самоє, публічно оскорблять достоїнство простого совецького работяги. Я предупреждаю: єслі суд січас же не прикратить цього здіватільства над моєю лічностю, то я січас же, как говориться, не одходя од каси, подзволю собі, ето самоє, заінтересоваться носом указаной граждани Шкаралупенко.

У кімнаті одразу, як по команді, запала німотна тиша (мешканці «Затишку-2» свої кадри добре знають). Навіть чути стало, як б'ється в шибку оса-заброда.

— Я ще раз закликаю вас, громадянин Плюйко, до порядку,— попереджає голова суду,— прошу відповідати по суті.

— Ето другой разговор! По суті, ето самоє, я согласін,— гучно шморгнувши жирним сизим носом, одповідає Плюйко. — Так вот. Нікакой я не вимагатель, ето самоє, і не дебошір. Ето безпардонная на меня клівета і вообще брехня, ето самоє, на простого совецького слесаря-водопроводчика. Ну єслі я, ето самоє, одремонтирую кран, ето самоє, і говорю, што за ето мой труд положено трьошку, а мнє гражданка Шкаралупенко суйот, ето самоє, рваний рупчик, то я терпіть такого свинства, ето самоє, не привик. Обратно ж і про систематіческую випивку, ето самоє, грубая на меня клевета і наговор.

Голова товариського суду не втерпів і знову попередив Плюйка:

— Я прошу вас, громадянин Плюйко, говорити судові правду, а то у вас виходить, як у тій байці: і я не я, і хата не моя! Може, ви тут нам ще скажете, що й пить ніколи не пили?

— Зачем я врать, ето самоє, буду. Врать я не люблю. П'ю, ето самоє, но не систематіческі, как ви тут, ето самоє, говорітє. Я п'ю, ето самоє, только в двух случаях жізні.

— Що ж це за случаї такі? — питає голова товариського суду.

— Во-первих, когда є, ето самоє, сільодка в магазинах, а во-вторих, кода нєт, ето самоє, сільодки в магазинах. А ви, ето самоє, слушайте разніє брехні разних Шкаралупінчих, ето самоє...

* * *

Я був на тім суді, слухав громадянина Плюйка, і гірка дума роїлася в моїй голові. Отак зведуть наклеп на простого радянського трудягу, а ти потім ходи — виправдовуйся.

Ходи доказуй, ето самоє, що ти не верблюд!

«Перець» № 24, за 1971 рік.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ВЕЛИКИЙ ВИБІР

— У вас на кого скарга!
— А на кого хочете!

«Перець» № 4, за 1968 рік.

Мал. Б. ГЛИВЕНКА

— Гарні в тебе, Христе, діти: кожного вихідного провідують матір.

«Перець» № 7, за 1973 рік.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

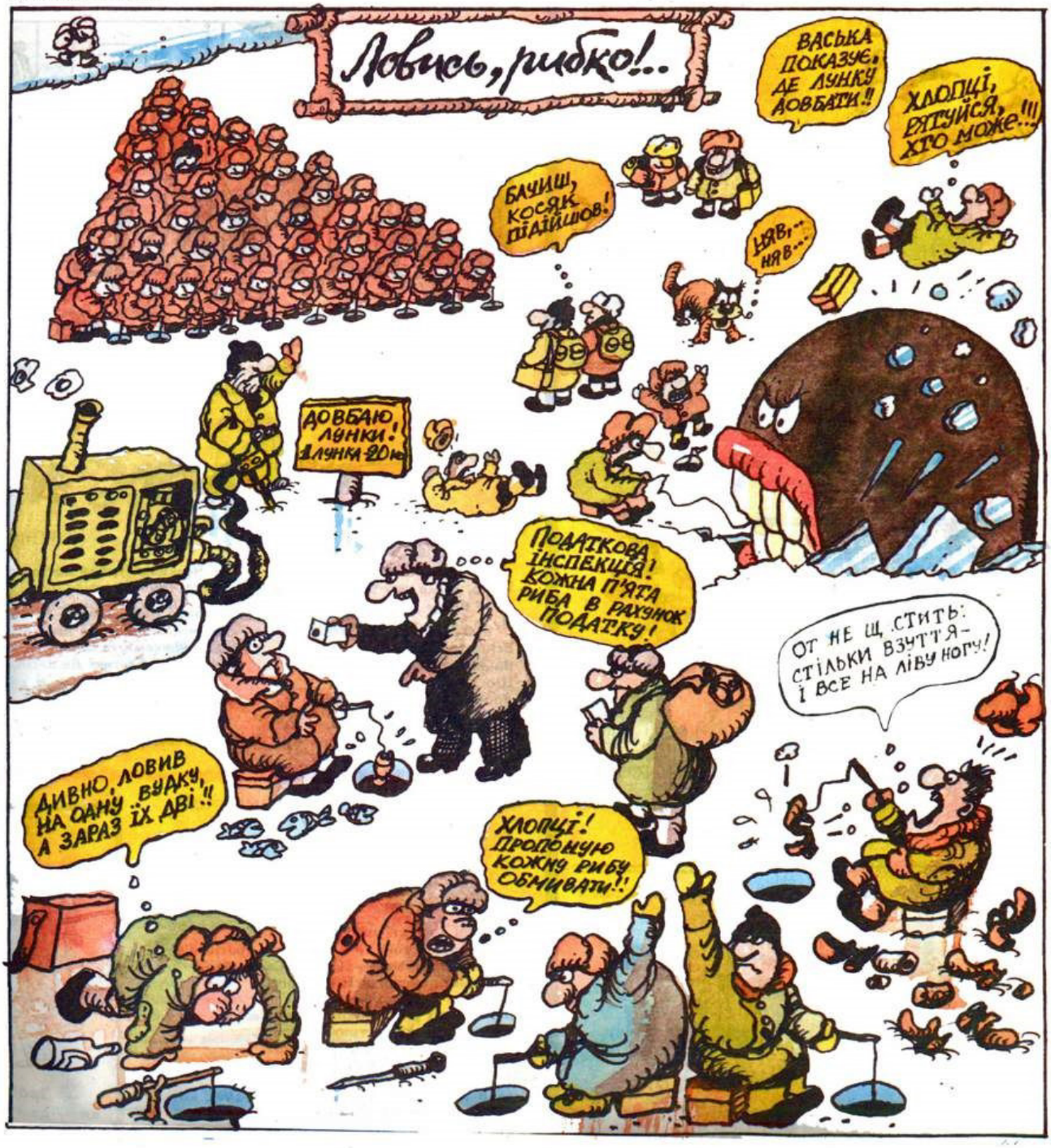

Усмішки з конверта

ДОКИ...

— З ким це ти так нажлуктився, що і язиком не повернеш? — картає жінка чоловіка.

— Із шановним паном шефом.

— Що-о?! З Петром Петровичем? Ніколи б не подумала, що й він такий же п'яндига...

— Отож і я так думав, доки не починали пити.

І СОБАКА ГАВКАЄ

Зустрілися подруги.

— Як твоє дорогоцінне здоров'ячко? — запитує одна.

— Хіба при сучасних стресах може бути здоров'я...

— А як поживає твій милий?

— Який він мені милий, коли на нього навіть собака гавкає!..

ЗІ СТАЖЕМ

— Я читав у газеті оголошення, що ваша організація продає трудові книжки...

— Так, продаємо. Вам яку: із двадцяти- чи сорокарічним стажем?

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

СЕКРЕТ ТВОРЧОСТІ

Ні, не стану я шукать
Винних в тій напасті,
Що так тягне римувать,
Як злодюгу вкрасти.

Спокусив, мабуть, мене
Біс якийсь лукавий:
Тільки Муза гукне —
Всі кидаю справи.

І про хліба шматок,
І про борщ забуду,
Як гукає рядок —
Капосна облуда.

Випускаю коня
В біле-біле поле —
Ой ганя він, ганя,
Наче ловить долю.

Наганявшись, бува,
Просить їсти й пити,
...Жаль, тепер за слова
Можеш не прожити.

Анатолій ПРОХОРЕНКО
м. Київ.

ІРОНІЗМИ

◆ *Одні — раби ідеї... Другі — раби шлунка... А треті — просто раби.*

◆ *Можливо, істина і у вині, але пиво — дешевше!*

Олександр СУХОМЛИН.

◆ *Пенсіонеру не потрібні пільги. Йому потрібна пристойна пенсія.*

◆ *Нам ракети не потрібні. Віддали сусідові. Щоб лякав ними нас.*

◆ *Чим більше буде реклами по телебаченню, тим менше люди купуватимуть телевізорів.*

◆ *Він виступав за подвійне громадянство: хотів жити в одній країні, а працювати — в іншій.*

◆ *Найкраще живеться тим птахам, які звели собі гнізда на гілках влади.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка Київської області.

Наша пошта

Доброго ранку, Україно!

Минулого року я сходив багато гірських стежок, відвідав багато сіл на нашій славній Буковині. Один гуцул, у якого я жив кілька днів, щоранку о шостій годині прокидався, виходив на ганок і, склавши руки рупором, кричав: «Доброго ранку, Україно!» — «Що це означає?» — поцікавився я в нього. «Та був я недавно в сина у нашій столиці. Так виявляється, Українське телебачення щоранку починає свою програму передачею «Доброго ранку, Україно!» А оскільки технічні можливості не дозволяють багатьом буковинцям дивитися передачі з Києва, то вони дивляться зарубіжні. Отож я, як свідомий громадянин своєї держави, і нагадую своїм землякам, що живемо ми все-таки в Україні».

М. ШИРОЧЕНКО.

м. Чернівці.

ЕЙФЛОРИЗМИ

✱ *Культурне відродження: для раків створено гурток художнього свисту.*

✱ *На кожній гілці влади сидить розумник з пилкою.*

✱ *У нас дах не поїде, до даху ми ніколи й не добудовуємо.*

✱ *З двох катів вибирають того, у кого гостріша сокира.*
Флоріан БОДНАР.

✱ *Легко сталювать за собою всі жости тому, хто має власну яхту.*

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Мабуть, трохи не досмажилася...

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

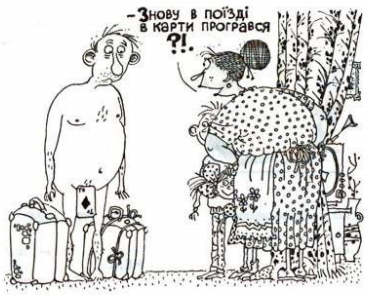

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Чи не підкажеш, хто з великих минулого рекомендував тримати шлунок у голоді, а голову в холоді? Наприклад ми, студенти фінансово-економічного інституту, ретельно виконуємо цю рекомендацію. І шлунок у нас завжди в голоді, оскільки вже півроку стипендії не отримуємо, і голова наша постійно в холоді, бо інститутські аудиторії майже не опалюються.

От якби ще ці випробування позитивно впливали на якість наших знань! Бо коли весь час думаєш про те, де б його заробити, якось не до навчання.

М. СТАФІЙЧУК,
п'ятикурсник.

Республіка Крим.

«Літоперція»

Мал. А. ЮНА

— Заспокойся, рідний! Це — фінінспектор...

«Перець» № 15, за 1988 рік.

Мал. Й. КОГАНА

— Прийшла тебе порадувати — ми знову виграли мотоцикл.

«Перець» № 8, за 1969 рік.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Катрусеня

«Перець» №3, за 1947 рік.

Є в маленької Катрусі:
Татко, мама, дві бабусі.
Та ні брата, ні сестри,
Ну, а тьоть аж цілих три!..

Всі Катрусю дуже люблять,
Виціловують, голублять, —
Що захочеться Катрусі,
Зроблять тьоті та бабусі.

А Катруся губки дує
Та все більше вередує:

— Чом це в кукли й досі в роті
Язика немає, тьоті?

— Бабо перша, бабо друга,
Де мій слоник? Де папуга?
Тупа ніжками та злиться:
— Де мій бантик? Де лисиця?

Всі під ліжками зникають
Та цяцьки її шукають.
Втихомириться на мить,
Потім знов як закричить:

— Зашнуруйте черевички!
— Пошукайте рукавички!
— Надягніть мені калоші!
— Ох, які ж ви нехороші!..

Так Катрусенька оця
Вередує без кінця.
На бабусь, на тьоть кричить, —
Замовка ж тоді, як спить.

А бабусі, тьоті, мати
Вже не можуть навіть спати.

Так ухоркує щодня
Їх оце Катрусеня.

А як стане підростати?
Прийдеться подвоїть штати
Тьоть, звичайно, і бабусь, —
Ми вже знаєм цих Катрусь...

Строго кажучи, між нами,
Винні тати тут і мами,
Тьоті, звісно, і бабусі,
Що такі ростуть Катрусі.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Зробиш заміне уроки — дам сигарету!

«Перець» № 21, за 1972 рік.

Юрій КРУГЛЯК

БУДЕ СВЯТО

Байка

В дворі і в хаті метушаться люди,
Біжать то в той, то в цей, то в третій бік,
І тільки й чуть: — Свято! Свято буде!
Готуємось зустріти Новий рік!

В каструлі у печі окріп клекоче,
Хазяїн ніж підгострює бруском,
Прив'язана за лапку мотузком,
І Курка радісно у запічку сокоче:

— В нас буде празник! Будуть танці, сміх!
Гостей до хати завіта багато!.. —
Воно то так, звичайно, буде свято,
Але з усього видно, не для всіх.

«Перець» № 1, за 1970 рік.

Володимир ІВАНОВИЧ

Апробація-дегустація

Дегустатор строго
Ставився до праці,
Досвід був у нього
В справах апробації.

Всі хвалили навіть:
«Пробуючи вина,
Він оцінки ставить
Мудро і сумлінно».

Ну, а ми — хилили
Все без апробацій,
Гомоніли, пріли,
Наче в Лізі Націй!

Раптом дегустатор
За одну хвилинку
Виставив «Мускату»
Вище всіх оцінку.

Тут мою ватагу
Моя зірвало з цепу —
Захищать «Малагу»
І «Перлину степу».

Всі аж цапки стали:
— Це невірна проба!!!
І гуртом спитали
Діда винороба:

— Чи з «Мускатом» справа
Досить об'єктивна!...
Винороб лукаво,
Чесно відповів нам:

— Я і сам не знаю,
Дорогі браточки,
Бо вино давав я
З... однієї ж бочки!

«Перець» № 13, за 1968 рік.

Олександр ОВІНЬКА

Смішинки з полтавської екрінькі

(Із однойменного циклу)

* * *

Звабна й чарівна сила — сміх!

Найпершу оповідку я склав іще юнаком. Підкреслюю — зовсім юним стулив.

Тема така: у нашому селі жила гожа і вродлива удовиця Катерина.

Тій-їй, степова красуня! До чепурненької, гарненької молодиці залицявся ніврок собі статний удівець.

Усе б нічого, та виникло й дивненьке: Катруся припала до вподоби і сину вдівця — двадцятирічному Степану.

Про своє невдале кохання Степан розповів мені ось що:

— Приходжу я одного вечора до Катерини з гостинцем — горнятко меду приніс.

До слова, в удівця була власна пасіка.

— Зайшов, — каже Степан. — Відчинив двері й став біля порога. У хаті було темнувато, бо той поганенький каганець, який стояв на підвіконні, далі носа не світив.

— Добрий вечір тобі, Катрусю! — привітно кажу.

— Здрастуй, Стьопо, драстуй! Чого завітав!

— Та!.. Приніс тобі, Катю, гостинця. Горнятко меду. Куди його поставити?

Коли це з темряви чую голос батька:

— Став, сину, у мисник. Я вже туди і свій поставив.

* * *

Великий гуморист Остап Вишня душевно радив: «Ловіть, спостерігайте контрасти...»

Мені розповідали таке. Під колесо автомашини попадає пішохід. Невдаха гукає: «Рятуйте! Кличте швидку допомогу!»

А йому водій і говорить: «Цить! Не репетуй! Тобі пощастило! Якраз на тебе швидка й наїхала».

«Перець» № 15, за 1974 рік.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Давайте гроші — я його комерційний посередник.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

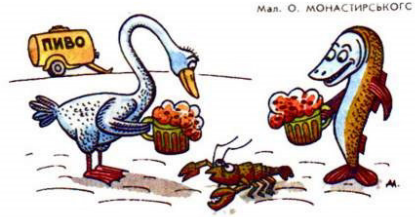

— Третім будеш?

Мал. О. ГУЦОЛА

ІРОНІЗМИ

✱ *Перевага дурня в тому, що він ніколи не заходить в тупик.*

✱ *Часом легше всього завалити добре поставлене діло.*

✱ *Якщо що посієш, те й пожнеш, то краще не сіяти.*
Аркадій ТОНДІЙ.

✱ *Критикувать начальство треба так, щоб отримувать від нього за це подяку.*

✱ *Що-що, а чутки народжувать можуть і чоловіки.*

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Недавно прочитав, що за підрахунками компетентних фахівців, тіньовий сектор економіки в Україні становить у валовому внутрішньому продукті шістдесят відсотків. І результати праці, тобто гроші, зароблені більшою половиною нашого населення, минаючи державну казну, осідають у кишенях спритників.

Поздоровляючи усі наші гілки влади з цим рекордним, принаймні, на європейському рівні, досягненням, хочу побажати у цьому році нарешті схаменутися і перейти від слів до діла. Інакше, чого доброго, вся вітчизняна економіка може в тіні опинитися. Чим тоді вони, наші керівники, керуватимуть?

М. ЗАМАНСЬКИЙ,
кандидат технічних наук.

м. Донецьк.

Хроніка новин

БОЛЯЧКИ

Як повідомили нашому власкору працівники діагностичного центру, стрімко прогресує нова хвороба печінки. У кожного другого з нас в ній сидить реклама.

СВІТСЬКА ХРОНІКА

На вчорашньому прийомі у палаці були шампіньйони в соусі, дами в соку...

ДЕМОКРАТІЯ В ДІЇ

Демократичні перетворення сталися в місцевому «Палаці щастя». Наречена може тепер не тільки взяти прізвище чоловіка, а й свої слова назад.

ЇХ ЗАТРИМАЛА МІЛІЦІЯ

Фоторобот, складений кмітливим колективом райміліції, допоміг затримати чотирнадцять фотомоделей.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Ми з чоловіком вирішили поліпшити демографічний стан у країні.

ГОРДІ ЛЮДИ

Для більшої ясності — коротенька довідочка: справжнє прізвище відомого актора Ь. П. Далматова (1845-1912 рр.) — Лучич, а оте сценічне, під яким і прославився, народилося од того, що сам він був уродженцем Далмації.

Так от, був у Далматова друг — провінційний актор-трагік Рахімов. Зайшов він якось до Василя Пантелеймоновича в гримерну, посидів трохи та й каже:

— Кепські мої справи.

— Що ж сталося? — поцікавився Далматов.

— Найгірше те, що я — грек. А греки, як ти знаєш, гордий народ. Якби я не був гордим, то сказав би тобі прямо: давній друже, позич мені десятку.

Далматов розсміявся:

— Я ніколи не допустив би такого, щоб ти, гордий грек, просив у мене в борг — сам запропонував би тобі, скільки треба. Але я теж гордий: я ж — далматинець. А у мене всього три карбованці, і я ніяк не можу запропонувати тобі такої мізерії.

ДЕ ГРАФИНЯ

У московському театрі Корша в 1891-1894 роках працював артист Іван Платонович Киселевський. У причетних до театрального життя колах він був знаний, зокрема, ще й тим, що не любив учити ролей і, не рахуючись із авторським текстом, завжди «видавав» щось од себе.

В одній тогочасній новій комедії Киселевський був зайнятий у першій та четвертій діях; про те, що діялося в другій та третій, мав не дуже ясну уяву, бо проводив той час у буфеті. Отож, ведучи діалог у четвертій дії, як завжди почав вигадувати:

— Ви знаєте цю чудову жінку? Вона окраса товариства! — І, звертаючись до лакея, спитав: — Чи скоро прийде графиня Смольська?

Застуканий зненацька актор, який грав лакея, випалив:

— Їх сіятельство звольили померти у другій дії.

ГОЛОВНЕ — НЕ РОЗГУБИТИСЯ

Той же Киселевський іноді забував, із якого саме боку мають вийти на сцену його партнери. Але щоразу вмудрявся викрутитися.

Якось, граючи в Одесі, він, повернувшись до правої куліси, вигукнув:

— А ось і ви, Зіновію Васильовичу!

Тим часом актор, що грав отого Зіновія Васильовича, з'явився, як йому й належало, в дверях зліва, за спиною Киселевського.

У залі — сміх. Киселевський швидко обернувся і, розкривши обійми, пішов назустріч із вигуком:

— А я побачив вас у дзеркалі!

МОВНІ ТОНКОЩІ

Один секунд-майор чимось завинив перед товариством чорноморських козаків. Дізнавшись про це, князь Потьомкін вирішив діяти за принципом: щоб і вовки були ситі, і кози цілі — заспокоїти козацьку громаду, вшанувавши її права та звичаї, і не зачепити офіцерського гонору секунд-майора. Отож викликав козацького військового суддю Головатого і сказав:

— Головатый! Пожури его по-своему, дабы впредь такого не делал.

Звичайно, князь думав, що офіцера просто покартають (російське «пожурить» саме ж це й означає) і отак усе владнається.

На другий день Головатий прийшов до Потьомкіна і доповів:

— Зробили, Ваша Світлість!

— Что?

— Пожурили майора по-нашому, як Ваша Світлість і веліли.

— А как же вы его пожурили? — поцікавився князь.

— Та як? Поклали та таких нагаїв усипали, що насилу встав.

— Как?! Майора?! — закричав Потьомкін.— Да как вы могли!?

— І справді,— сказав Головатий,— не легко було. Але змогли, хоч і дуже впирався. Четверо з ним вовтузилося — і змогли... А що майор — так не майорство ж, а він винен; майорство при ньому осталося. Ви звеліли пожурити — от тепер він і попожуриться. І до такого більше не вдасться.

Подав І. МАКСИМОВИЧ.

Дружнє перче!

Відгадай загадку: «Росте-розростається і дуже кусається!» Підказую, що це не рослина і не тварина. Не вгадав? Це, Перче, наш адміністративний апарат. За останніх п'ять років він «виріс» майже у сім разів. І кожному «апаратнику» треба виплачувати з нашого бюджету кругленьку суму. А ми дивуємося, що немає коштів на освіту, на медицину, на охорону материнства і дитинства. Та такий апарат будь-який бюджет загризе.

М. ЗАЄЦЬ.

м. Донецьк.

Мал. О. ГУЦОЛА

Павло ГЛАЗОВИЙ

ВОДА В СТУПІ

Молодий поет Водянський
Написав поему «Жар»,
Умістив її в журналі
І одержав гонорар.
Рецензент Хома Товкацький
Підійняв той твір до хмар,
Похвалив окремі рими
І одержав гонорар.
Критик злий Охрім Ступацький
Вклав у слово гнів і жар —
Засудив хвалені рими
І одержав гонорар.
А Товкацький, те узнавши,
Зашипів, як самовар —
По Ступацькому ударив
І одержав гонорар.
І посипалися градом
Хитромудрі словеса,
Один одного кресали,
Як по каменю коса.
Так Ступацький і Товкацький
В ступі воду все товкли,
Хоч поема та не варта
Ні хули, ні похвали.

«Перець» № 20, за 1948 рік.

Євген БАНДУРЕНКО

НАЙВАЖЧИЙ ПЕРЕХІД

Як послухати — о боже! —
На словах усе він може.

І моря й гірські хребти —
Все він може перейти!

Лиш одне зробить — несила:
Перейти від слів до діла.

«Перець» № 5, за 1970 рік.

Іван НЕМИРОВИЧ

У САНАТОРІЇ

Як по всім санаторії
Вже погасли вогні,
Він шептав біля моря їй:
«Ми, кохана, одні...

Глянь — для нас хвиля піниться
І біжить по піску!..»
Він — директор із Вінниці.
А красуня — з Баку.

Стрілись під кипарисами.
Далі геть від людей...
В нього — пузо і лисина.
В неї — двоє дітей.

Він цілує, аж міниться.
В щічку ніжну, м'яку...
Жде дружина у Вінниці.
Чоловік жде в Баку.

Дать би їм по потилиці
За «любов» отаку —
І тому, що із Вінниці!
І отій, що з Баку!

«Перець» № 13, за 1959 рік.

Мал. Ю. КОЗЮРЕНКА

— Коли вже дадуть спокій моїй дитині! То штраф, то витверезник, то аліменти...

«Перець» № 23, за 1958 рік.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Кажуть, що верблюд може не пити цілий тиждень!
— Так то ж тварина...

«Перець» № 4, за 1977 рік.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що це з вами трапилося!
— Ділили гуманітарну допомогу...

«Перець» № 3, за 1991 рік.

Вас. ЧЕЧВЯНСЬКИЙ

Літературна пародія

Остап Вишня

Ой полола горлиця
Лободу, лободу
Та й послала припотня
По воду, по воду і т. д.
і т. д.

Чудова ця народна пісня, прекрасна ця народна пісня, весела ця народна пісня, але невесело було Запридухівському с.-г. кооперативному товариству,— а зовсім навпаки.

А «навпак» цей стався через того, як то кажуть старі люди, «опчественного» бугая, що його (бугая) придбало воно (с.-г. товариство) у краснопупівської артілі «Доброскоту», щоб він (бугай) та полюбив запридухівських корів, щоб від тої (любові) та були гарні телята, щоб ті телятка та гарно ссали корів, щоб вони (корови) та давали багато моньки, щоб через неї (моньку) легше нам було жити.

Велика, як бачите, ідея, прекрасна, як видите, ідея...

Але.....

не варись, не варись.
На чужій горлиці
Не дивись, не дивись.

Але хоч і був той бугай сентиментальської породи, хоч і дивився він виключно на запридухівські роги та хвостаті «горлиці», нічого з тих поглядів не виходило.

Не виправдав бугай надій, що на нього покладало с.-г. т-во, спасував, одне слово, бугай... Не може він задовольнити палкого почуття запридухівських «дам», що чекали на любов племінного цього «кавалера», і серце їхнє (коров'яче) тремтіло, як телячий хвіст на морозі.

Виявилося, що племінний цей бугай не способний продовжувати роду свого товарячого.

І в розпуці тепер запридухівські корови, і в розпуці с.-г. т-во, бо вложило воно в того бугая аж 350 карбованців, і пишуться численні листи, і посилаються численні листи, і просить с.-г. т-во поради в редакції.

А що ми — редакція — можемо порадити, коли в нас штат малий, недавно оце скорочення було.

Трудно ж нам, шановні запридухівці, їй-бо трудно...

Обходьтесь вже як-небудь домашнім способом...

. . . . . .

Бо чужіє горлиці
Полетять, полетять,
Вони тебе, припотня,
Не схотять, не схотять.

. . . . . .

Ах, як трудно, коли бугай не «імпонірує».

Ах, ах!

Ах!

1930 р.

Мал. Р. ДРУКМАН

— Тепер, Галько, будеш відпочивати з цим типом: я йому тебе в карти програв...

«Перець» № 4, за 1973 рік.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Він завжди після третьої любить самотність...

«Перець» № 2, за 1973 рік.

Олесь ЖОЛДАК

НАСВАТАВ

— Чого не женишся, Євгене?
— Немає дівчини у мене...
— Такої!.. Глянь, які дівчата!
Хоч — буду я тобі за свата.
Та он, скажімо, і Вілора,
Ій-бо, шукає ухажора:
Іде з подружками своїми,
Стриже на тебе як очима!
А ти лапша і слабацюра...
— Не та, Жорес, кандидатура:
Вілорка та перед весною
Була вже замужем... за мною.

«Перець» № 14, за 1973 рік.

●

Анатолій БОРТНЯК

ПЕРСПЕКТИВИ

Чоловік топився на глибині.
Перспективи — більше, як сумні.
Хоч кричав: «Рятуйте!» — навкруги
мовчазні стояли береги.
Раптом Дно шепоче із пітьми:
«Не кричи безцільно, чорт візьми!
Думаєш, тебе спіткало зло?
Е! Вважай, тобі ще повезло.
Чоловіче добрий, як на те,
не просте я Дно, а золоте!
Перспективи, бачиш, не сумні —
у скарбах лежати, не в багні.
У мені купатимешся вік».
... Не зрадів нітрохи чоловік.
Тим, хто тоне, видно, все одно,
золоте а чи звичайне дно!

«Перець» № 21, за 1978 рік.

НІМА СЦЕНА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Даремно пригощали. Щойно подзвонили з тресту, сказали, що з посади ревізора його давно вигнали...

«Перець» № 1, за 1973 рік.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Вам погано, діду!

— Ну чого ви сунете свого носа — він пропонує мені свою руку і серце.

«Перець» № 21, за 1977 рік.

Юрій ІВАКІН

Олександр Ільченко

ПОВІСТЬ ПРО ПИСАКУ-ПИСАЙЛА, ВІТЦЯ ВАРЛАМА І ПЕСИКА ЛОЖКУ

А було-таки! Авжеж було!

А було те, що сталося. А сталося те, що трапилося. А трапилося те, що скоїлося одного божого дня в славетному городі Мирославі.

Чи то вітром навіяло, чи нашепотів хтось людям, але раптом по базару пішла поголоска: песика Ложку вбито! Якого песика Ложку? Попового. Хто вбив? І не повірите: превелебний. отець протопоп Варлам рукою власною. А за що? За шмат ковбаси, кажуть. От і маєш, Гандзю, книш!

Аж тут, ясна річ, покинули всі базарювати.

Аж тут крамарчуки позамикали склепи...

Аж тут жінота забула лаятися в чергах...

Аж тут із шинків, корчом і пиварень повилазили випиваки й пропияки, мочиморди і пиворізи, пропийхрести й пропийволи, гультяї і лобуряки...

І з цирулень повибігали голярі-стрижії, залишивши недоголених клієнтів.

І мартопляси, а простіше — лицедії, тобто штукарі, цебто приставляки, припинили на майдані свої вихиляси.

І позамовкали сопілкарі й лірники, кобзарі й бандуристи...

Перекупки, жебраки, ченці, паламарі, шептухи, ворожки, броварники, олійники, кравчуки, спудеї, ритори й авдитори, гречкосії і мирошники, гайдуки й челядники, а ще — чумаки, писарчуки, школярі, осавули, хорунжі, бунчужні, сотники, сердюки, цигани й волохи, ляхи й москалі,— всі посунули юрбою до Покровської церкви, де був настоятелем отець Варлам.

Вже й Соборний майдан юрба вщерть заполонила. Вже й у церковну браму стукочуть, вітця Варлама ганять, обмовляють, неславлять, паскудять, картають, шпетять і шкилюють. Лементують, волають, гейкають, горлають, свистять, вигукують, репетують, верещать, тупочуть, грюкають, хрякають, гупають, бамкають...

Аж ось вийшов на паперть превелебний отець Варлам. Аж ось він у всіх на очах споважнів (бо був вписаний до мирославської, як ми тепер сказали б, номенклатури), набундючився, напружився, напутрився, напіндючився, наіндичився, надувся й — до громади:

— Тю на вас! І ще раз — тю!

— Чому ж це раптом «тю», святий отче?— здивувалася й образилася громада.

— А тому «тю», що на вас ману напущено, а ви, дурні, й повірили! У баєчку про попа й собаку повірили. У побрехеньку. У фольклор, як воно колись називатиметься... Та якщо хочете знати, чиїх рук ця справа, подивіться осьдечки на цю людину!

І превелебний отець показав на огрядного чоловіка з каламарем на паску й пером за вухом, який стояв, спираючись на ковіньку, й уважно придивлявся до всього, що діялося на майдані. В огрядному чоловікові з каламарем на паску всі відразу спізнали добре звісного в Мирославі писаку-писайла, що про нього подейкували, ніби він ще й характерник, чаклун, чародійний, химородник, чортолуп і хвилозоп. І вже напевно — шибайголова, гультіпака і розбишака. А також — хитрун, жартун і веселун, вигадник, витівник, химерник і чудій.

— Ану кажи правду за попа Варлама й песика Ложку!— наказала громада писайлові. І той, шануючи громаду, вклонився на три боки, поблагословився на церкву й сказав те, що написано далі. А написано таке:

— Без горілки нема говірки. Порожня миска не вабить писка. Не жди дяки від приблудної псяки. Свисти, попе, чорт попадю топе. Боронь, боже, від скаженої воші. Красти вільно, та б'ють больно. Узяло кота впоперек живота, узяло собаку впоперек с... Відпусти, боже, гріха, коли пригода лиха. Собака в приймах був, та й хвіст збув. На здоров'я козі, що хвіст короткий, на здоров'я мертвому, що ніс холодний. Так до діла, як свиня штани наділа. Голос, як сурмонька, а чортова думонька. Гуляй, тато, завтра свято. Нехай буде гречка, аби не суперечка. Як признався — розквитався. Вам смішки, а мені ні трішки. Як напише писака, то не злиже й собака. Сказано, як зав'язано! Амінь.

Кінець книги першої.

«Перець» № 20, за 1970 рік.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Оце і є «кіндерсюрприз»!

МОЖНА НЕ ТУРБУВАТИСЯ

Радісна звістка облетіла наші засоби масової інформації — ще у двох наших тютюнових фабрик з'явилися зарубіжні хазяї. Тепер практично вся галузь остаточно інвестована. Якщо до того ж згадати, що вже більше двохсот флагманів нашої індустрії віддано на відкуп західним інвесторам, то стане до болю радісно: незабаром уся наша вітчизняна промисловість може стати зарубіжною. І рідному урядові не доведеться виявляти турботу (навіть на словах) про вітчизняного виробника.

ЯК РІК ПОЧНЕТЬСЯ...

Є така народна прикмета — як рік почнеться, таким він і буде. Приміром, цей рік почався для наших громадян сюрпризом — підвищенням цін на проїзд як в міському, так і в міжміському транспорті. Невже протягом усього року нас чекатимуть подібні несподіванки?

З таким запитанням кореспондент звернувся до Головного астролога нашого парламенту.

— Нічого подібного,— заспокоїв той нашого кореспондента. — Транспорт не єдина галузь, де можна очікувати подібних сюрпризів.

ДЕНЬ ЖАХІВ

Наш кореспондент передає. Молодий чоловік на прізвище Затуливухо вирішив провести невеличке соціологічне дослідження. Він вирішив підрахувати кількість насильств у телефільмах, що транслюються по різних каналах нашого телебачення. Результат його приголомшив: сто шість убивств, чотири згвалтування, вісім терористичних актів, двадцять одне каліцтво, три самогубства і безліч травм. І все це на екрані лише за один телевізійний день!

— Чи не забагато? — звернувся він із запитанням до телевізійних керівників.

— Ми вважаємо, що ні,— відповів начальник репертуарного главку телекорпорації З. Полохливий. — Навпаки, ми хочемо ще трохи додати гостроти в телерепертуар, аби на фоні цих жахів наші життєві негаразди здавались глядачам дрібницями.

НЕ ПОСПІШАЮЧИ

Наш черкасько-дніпропетровський кореспондент факсує.

Хірург міської лікарні М. Різун, почавши складну операцію, несподівано припинив її й заявив родичам пацієнта:

— Зашивати хворого я буду в другому кварталі.

Згодом він пояснив кореспондентові:

— Оскільки уряд пообіцяв виплатити мені, як і всім моїм колегам, зарплату за минулий рік лише в кінці цього півріччя, то і я можу собі дозволити працювати не поспішаючи.

ЕКЗОТИЧНІ ЯБЛУКА

Наш київський кореспондент повідомляє.

В овочевих магазинах столиці з'явились у продажу яблука з Ізраїлю. Відрізняються вони від місцевих яблук усього лише ціною. Хоча, з іншого боку, ціна як ціна — з огляду на екзотику та далеке транспортування.

Єдине, що дивує покупців цього фрукту — куди поділися яблука вітчизняні, врожай яких цього року був небачений? Може їх, так би мовити, в порядку товарообміну експортують в Ізраїль?

ПЕРЦЕНЯ

СНІГ

Біле з неба щось летить
На собачу буду.
Песик біга, скавучить:
— Де ж я спати буду-у?!!
На подвір'ї гамір, сміх:
— Та не бійсь, цюцько, це ж сніг!!!

МОРОЗИВО

(Швидкомовка)

З'їла Зіна
Три морозива —
Зіна зуби
Заморозила!

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.

с. Пруди,
Крим.

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

На початку вистави в театрі ляльок ведуча запитує маленьких глядачів, показуючи на декорації:

— Дітки, хто знає, як це називається?

— Мама знає, запитайте її,— відповідає Оленка.

Юрій ТУНИЦЬКИЙ.

м. Сімферополь.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. Ю. ЩЕРБАКА

— Меблі вирішили поки що не купувати. Тепер так багато розлучень!

«Перець» № 3, за 1981 рік.

Валентин ЛАГОДА

ЕКЗЕМПЛЯР

Він листи до матері старої,
Що колись гойдала у колисці,
Вже не пише власною рукою,
А диктує власній машиністці.
Ту синівську ласку клаца Клара
В двох — через копірку —
екземплярах,
Бо, про всякий випадок, лукавий
Шеф її, узявши нитку й шило,
Підшиває копії до справи,
Щоб йому
бездушність не пришили.

«Перець» № 23, за 1959 рік.

СВОЮ КАДРУ ЗНАЄ...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

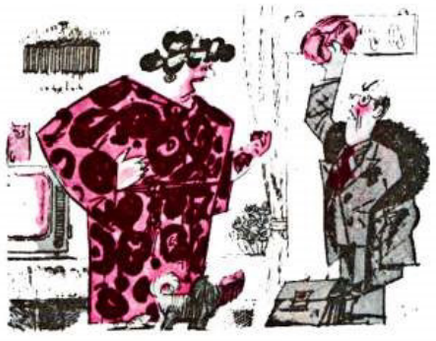

— Чого ти лютуєш! Я ж тобі зарплату до копієчки приніс.
— А хабарі знову зажилив!!

«Перець» № 5, за 1979 рік.

Іван СВАРНИК

ХАБАР

БАЙКА

До Вовка в ліс
Прийшов Зайчисько на гостину
І хабара йому приніс:
Морквину й капустину.
— Даруйте вже мені,
Але тепер вони такі хрумкі
й смачні...
— От молодець! Таких не густо.
І піклуванням я зворушений твоїм.
А тільки нащо морква і капуста?
Зайчатину я без гарніру їм!

«Перець» № 11, за 1971 рік.

Арсен ТКАЧУК

ОНУЧОК ЇДЕ

ГУМОРЕСКА

— Ви ж подумайте, люди, як може знавісніти на старість людина, коли вона рідного онука цурається!

Одержали ми цими днями від дочки з Одеси телеграму — хоче привезти до нас онучка на цілий місяць. Це ж для нас, старих, мусила б бути он яка радість, он яке свято... А він прочитав, настовбурчив вуса і як затявся: відбий телеграму — нехай не везе, доволі з мене торішнього гостювання.

Я йому тлумачу: ти ж стара людина, взяв би ціпка, коли йдеш на подвір'я, та ціпком перед себе туди та сюди, та ще туди і в сільце не попався б. Треба ж дитині якось гратися! Дитя жваве, розумне. Умовляю, умовляю його, а він як згадає про пилосос, так і знову дибки. А за що тут гніватись? Тут радіти треба, що дитя кмітливе росте...

Я в своєму роду не з останніх, але до пилососа підступитись і досі боюсь, а онучок, нехай здоров буде, золоті руки має. Міське виховання, що не кажіть! Старий після обіду поспати любить: тільки пообідає — уже й завів носом музику. А онучок якось раз-раз, увімкнув пилососа і давай сонному дідові бороду чистити. Сміху було! А старому, бачте, не подобається, що він після тієї чистки ще й досі заїкається і очі закочує. Але ж він заїкається і білки йому вивертає тільки на труднім слові, а короткі слова вимовляє він чисто, як ми з вами. А може, пилосос тут нічого й не винен, може, це йому так молодість боком вилазить — я ж у нього четверта! А пилосос... його можна і в комору винести, а що малому здається, ніби в поросяти у носі розетка, то тут і зовсім півбіди: усі дроти поховати можна, щоб він у ту розетку їх не вмикав.

З одежиною то ще простіше, це торік він мою кацавейку начепив цапові на роги — той як мекнув, як стрельнув у ворота, то й досі ні цапа, ні кацавейки. Десь у безвість забіг. Кіт, той прийшов, теж десь пішов був у світ, але прийшов, як морози вдарили. Кілька днів круг двору ходив, все «няв!» та «няв!», а до хати боявся, ледь заманили, а цап, той і по цей день. Так що одежину можна й не ховати. Одним словом, добренько підготуватись, і нехай би той онучок їхав.

Я, скажу вам, радію, а старий — тільки закину ключку про онука — відразу кривим оком поглядає, та так поглядає, аж молоко кисне. А оце вигадав, ніби йому край треба до брата їхати. Я ж по очах бачу, що він макогоники ліпить, нікуди йому їхати не треба. Кабана брат не колов, то чого їхати? Ну, чого?

Мені, бачите, самій залишатись з онуком теж не з руки. Не доведись, як торік: зачинив мене на клямку в коморі, то що я не сварилась та не просилась, щоб відчинив, а він крізь двері своє: «Шаландам в море виходу нєт — шторм. Сиди!» І сиділа, сиділа, люди мої, доки старий не прийшов та не випустив.

Поки ми з старим сперечаємось, я таки готуюсь зустрічати гостей,— до хліва та комори купила замки, усе, що можна, поховала й позамикала, сірники і ті — ось вони, у пазусі. Нехай їде. Це ж рідний онучок! Це ж утіха! Це ж така радість, така радість... Коли є у вас єдиний онук, ви мене зрозумієте. Правда ж?

«Перець» № 1, за 1971 рік.

ЩЕ РАЗ ПРО ГІГАНТОМАНІЮ

Мал. Б. ГЛИВЕНКА

— Майте на увазі, що у нашому районі — найвище опудало на всю область...

«Перець» № 16, за 1972 рік.

Павло КЛЮЧИНА

БИЦЯ

Казочка-баєчка не для дітей

На полі день у день гуляє Биця.
Уміє бекати і лобом битися.
Сміється дехто: — Хай мале гуляє!..
А Биця вже Бика під бік штовхає
І замірюється ударити Телицю...
Ой, треба бити Бицю!

«Перець» № 7, за 1971 рік.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

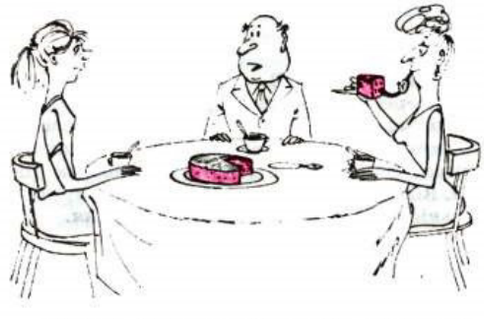

— Скільки разів говорив: коли місиш тісто — знімай годинник!

«Перець» № 1, за 1973 рік.

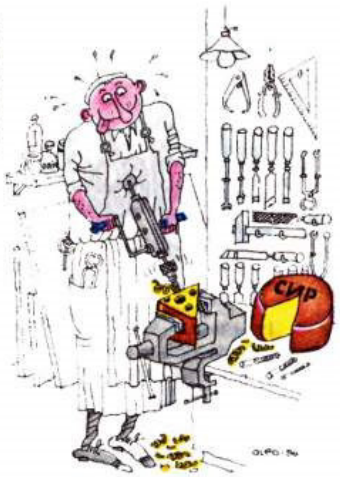

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

Міні-усмішки

РІЗНИЦЯ

— Вчора з дружиною посварився! — повідомив один приятель другому.

— З-за чогось серйозного?

— Та ні, дрібниці! Завів собі коханку, а дружині це не сподобалось.

— А якщо б вона завела коханця?

— Ти що, збожеволів? Проміняти такого чоловіка, як я, на когось іншого? Думай, що говориш!..

ГОРДІСТЬ

До кабінету головного лікаря влітає обурений відвідувач.

— Ви що, тут усі мене за ідіота вважаєте? — напустився він на господаря кабінету. — Одному з ваших колег покажи язик, другий: «Яка це буква, яка це буква?!.» У мене дві вищі освіти! Що ж я, по-вашому, ще не всі букви знаю?

ПРОФІЛАКТИКА

— Знову у нас ліфт три доби не працюватиме! — скрушно заявляє чоловік дружині. — На профілактику стане...

— З чого ти взяв? — здивувалась дружина. — Він же недавно вже був на профілактиці!

— Я тобі точно кажу. Бо сьогодні наш ліфтер знову зі своєю тещею посварився. А вона ж у нього аж на чотирнадцятому поверсі живе. Попоходить тепер!..

ПОРАДА

— Діти,— повчає стара качка молодих качат,— завжди летіть на того мисливця, що ледь на ногах тримається...

Микола СКВОРЦОВ.

м. Шостка
Сумської області.

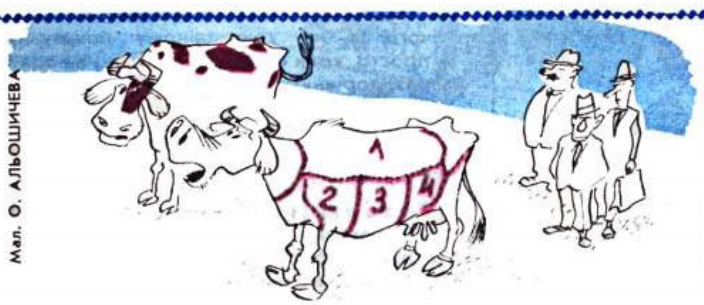

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— На цих заготівельників у мене алергія...

ПЕРЕДПЛАТА НА «ПЕРЕЦЬ» НЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ НІКОЛИ!

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що це ви можете зробити будь-якого дня. Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному отримаєте наш журнал.

Смійтеся на здоров'я!
Індекс 74393.
Передплатна ціна на 1 місяць — 1 гривня;
на 6 місяців — 6 гривень.
Передплату можна оформити і до кінця року.

Запорожці сміються

Вже казано-переказано, писано-переписано і, либонь, доведено: столиця сміху таки знаходиться не в Габрово, і не в Одесі чи Сорочинцях, а ось тутечки, посередині Європи — біля кристалого (царство йому небесне!) дуба на Дніпровських порогах! На тих порогах, де 375 років тому запорозькі козаки, «листуючись» із султаном, показали силу сміху в боротьбі за волю й незалежність.

І минулого року теплого осіннього дня на Запоріжжі вулиці й парки, майдани і сквери були «вщерть наповнені» веселим гомоном і жартами, а регіт лунав аж ген понад Хортицею. Усміхненими були і люди, і коні, і трамваї, і навіть небо, де гасали гелікоптери з чудернацькими козацькими пиками на причепі. А гостей прибуло до Запоріжжя видимо-невидимо: із усіх районів, областей, із зарубіжжя. Деякі дуже поважні: Іван Сірко, Микола Гоголь, Іван Карась, Роксолана...

Отож, хто чув оце і бачив на власні очі — не дасть збрехати: друге Всеукраїнське свято гумору «Весела Січ» у Запоріжжі додало кожному його учаснику 5 років та ще й 120 днів життя. А тих учасників, до речі (не глядачів і слухачів, а саме у ч а с н и к і в) було не сотні чи тисячі, а десятки тисяч. І всі жартували, танцювали, співали. Виходить, що нашому козацькому роду не буде не тільки переводу, але й кінця-краю не видко. Он воно як!

Не дарма запорізькі гумористи взяли зобов'язання: на кожну душу населення — торбу сміху! Що було, то було. Сім районів міста — сім куренів із курінними отаманами на чолі (як правило, це були голови районних державних адміністрацій) пройшли центральним проспектом і кожен — зі своїми смішними витівками-витребеньками, концертами-дійствами.

Місто мовби тонуло в морі пісень і танців, у суцільному реготі. «Сміємося, поки сміх не оподаткували!» — несли гасло хортичани через увесь майдан. А заводчани підняли своє: «Здрастє, пани, на трьох одні штани!» Автозазівці закликали: «Оберемо до Верховної Ради найвеселіших!»

Січовий майдан здригається від вибухів сміху, коли «оживає» велетенська картина Рєпіна і запорожці складають листа можновладцям. Схвально закивали усі головами, коли довідалися, що літературну премію ім. Петра Сагайдачного присудили славетному сміхотворцю Павлові Глазовому.

Автор ідеї, головний сценарист і ведучий свята «Весела Січ» отаман Запорізької Асоціації гумористів і сатириків (ЗАГС) письменник-гуморист, давній перчанин Петро Ребро. А постановник — режисер свята — заслужений працівник культури України Борис Барський. А головний «шеф» і, так би мовити, покровитель свята — Запорізька міська Рада на чолі з Олександром Головком та його бойовими заступниками Павлом Михайликом та Людмилою Островською.

Ніде правди діти, були у місті й такі, що бубоніли собі під ніс чи десь по закутках, мовляв, сьогодні не до сміху. Та коли це, скажіть на милість, козакам пасувала душа сумна? Їхнього буйно-життєрадісного гумору не спинили ніякі бусурмани, не спинять і скиглії-бурчуни. Жити козацькому сміху у віках! Або, як сказав наш кошовий, прийшла весела муза — смійтеся од пуза!

Микола ШУМИЛОВ,
а точніше,
генеральний писар
Запорізької Асоціації
гумористів і сатириків
«Весела Січ» —
НЕПИЙПИВО.

Знімки
Олега БУРБОВСЬКОГО.

Ірина КУДРЕВИЧ

І чого тим чоловікам треба?

ГУМОРЕСКА

Ми, жінки не завжди вміємо користуватися приватною власністю так, як цього вимагає життя. От візьмімо для прикладу наших чоловіків. Беремо ж ми їх за себе заміж? Беремо. Живуть вони при нас роками? Живуть. А пуття з цього мало. Сама переконалася...

Занадився якось один до мене, як тінь. Ходив, охав, зітхав, стогнав.

— Як не будеш моєю — життя собі вкорочу.

— А Настю де подінеш? — питаюся.

— Та що Настя! Її я й не кохав ніколи. Як уздрів тебе, лиш тоді зрозумів, що таке кохання. Роби щось, бо умру.

Ну, любі мої, у наш час все робиться для того, щоб вік людині продовжити. А я хіба мала йти проти цього? Взяла. Але скажу правду: клопіт на здорову голову взяла. Бо вже на третій день упевнилася, що мій Степанко абсолютно не пристосований до життя. Прокинувся уранці та й питає:

— Любцю, а де лежать хустини до носа?

— Як то де? В кишені.

— У моїй кишені брудні.

— Ах, брудні! Бідачисько... То ондечки, видиш, відро з водою, а онде мило. Зроби так, щоб вони були чисті.

Став мій Степан посеред хати, як укопаний. І тільки сопе.

— Ну, чого так важко дихаєш? Засукуй рукави та хутесенько,— кажу.

А він стоїть і кліпає.

І тут я збагнула, що не вміє ж людина за холодну воду взятись. Матінко, ані курки від когута не відрізнить, не знає навіть, яка на вигляд петрушка, а який часник зелений! Ну й Настя! Диво не велике, що втік від неї. Хіба полюбиш жінку, яка не дає дома ходу чоловіку?

І взялась я виправляти Настину помилку. Повну демократію, найповнішу свободу дії мав у мене Степанко. А якже. Хотів їсти — варив собі, хотів чисту тарілочку — мив, а хотів сорочку файну — прав та й прасував.

За два роки мій Степанко уже міг заткнути за пояс будь-якого куховара, будь-яку прачку, будь-яку господиню. Не чоловік, а золото став. Приходжу я з роботи, а у мене хата — блищить. Степанко все встиг. І на роботі, і вдома.

Та наостанку мені з ним не поталанило. Хотіла ще навчити хату білити. А він, як уздрів, що несу відро з вапном і щітку, та як ухопив капелюх, та як дременув, то наче кіт у комин. І послухи не заходять. Наче розтанув чоловік. А я кажу: дурний, навчився б ще й хату білити, а тоді рушав далі. Бо що подумає про мене Степанова третя жінка?

І взагалі, дідько тим чоловікам догодить. Від Насті втік, бо не давала в хаті ходу, від мене дременув при повній свободі. Недарма кажуть: ще та ся не вродила, щоб чоловіку догодила.

«Перець» № 5, за 1972 рік.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну й хіміки у цьому магазині. Купую молоко, а воно як вода.

— А ви купуйте сметану, вона як молоко.

«Перець» № 18, за 1980 рік.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«Перець» № 8, за 1969 рік.

СИЛА ЗВИЧКИ

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

— Чому це ваш чоловік весь час дивиться у той куток!

— Там у нас телевізор стояв.

«Перець» № 5, за 1980 рік.

Петро СЛІПЧУК

ДВА ПСИ

Бровко зібрався у чуже село.
(Воно стояло недалечко —
Щось кілометрів сім з гачечком).
Якраз улітку це було.
В'юнилась стежечка поміж житами,
Плив жайворон супутником під небесами,
Шлючи на землю позивні.
Так гарно доокола, любо...
Аж гульк — Рябко на стежці шкірить зуби.
Великі та страшні.
Бровко — дівати правду ніде —
Від страху аж закляк.
А той махнув хвостом: — Це ти, сусіде?
Гадалося, якийсь лайдак.
Тут швендяють, буває, всякі
Безсовісні собаки,
То треба насторожі буть.
Ти це куди верстаєш путь?
Десь уподобав молоденьку
І топчеш стежку потихеньку.
— Таке сказав. Оце в сусідньому селі
Гуляв я позавчора,
Так, бач, на вигоні якась потвора
(Бувають же такі недобрі й злі!),
Якийсь кудлатий псяка
Мене обгавкав ось як стій.
Ти знаєш, я не забіяка, —
Не дзявкнув навіть, а з села мерщій.
А це біжу та гавкну хоч разок на нього.
— Чи не даремно б'єш, сусіде, ноги?
Хіба там стрінешся із ним?
— Дарма! Зате погавкаю на місці тім,
Хай він не думає, що я з лякливих!..
...Хвасне вам боягуз —
І тим щасливий.

«Перець» № 4, за 1970 рік.

Овсій КРУКОВЕЦЬ

Слон і Муська

Із циклу «Байки з резолюціями»

...А насправді було ось як.

У тих місцях склалася така традиція — перед Новим роком по вулицях Слона водити. Щось на кшталт урочистого звіту.

Вискочила на те діло з подвір'я собака Муська і ну гавкати:

— Чого ви на цього задаваку витріщилися?! Що з того, що він високий, аж до неба, коли в нього нема необхідних інтелектуальних даних. Що з того, що він величається, як чумацька воша, коли не вміє організувати роботи на рівні сучасних вимог. Розгулює, бачте! Що будень, що неділя, а лінивому все безділля!

І пішла, й пішла, й пішла, аж поки захрипла. Тоді лише повернулася на своє подвір'я.

За якийсь час завітав до неї мудрий Сірко та й каже:

— Не розумію я тебе, Муську! І чого це ти розгавкалась отак?! Тим більше, що то ж усе не правда, а звичайна собача брехня. Бо слон зовсім не дурний, не раз це доводив. І зовсім він не ледащо, чого, чесно кажучи, не можу сказати про тебе, бо ти ж останнім часом вже й худоби, як слід, не стережеш — вовка боїшся, і на злодія біля хати не гавкаєш. А тут, бач, як тебе понесло! Диво та й годі! Хоча... здогадуюсь! Не інакше, як писав колись славнозвісний байкар, хочеш, щоб усі думали: сильна, мовляв, наша Муська, коли на Слона гавкати наважується.

— О, гав-гав! — уїдливо засміялася Муська. — Начитався ти, Сірко, класики, а мудрішим від того не став. І виріс великий, як ломака, а залишився дурним, як собака. Нічого я не хочу нікому показувати. А просто, коли спробує той Слон, як оце ти зараз, дорікнути, що я наче обов'язків своїх не виконую, то я відразу й гавкну: це помста за критику! І всі мені повірять! Уторопав?!

На те навіть мудрий Сірко не знайшовся, що відповісти.

Резолюція: «Треба найближчим часом остаточно вирішити питання про початок рішучої боротьби з окремими проявами войовничої демагогії».

«Перець» № 24, за 1971 рік.

ЩОБ І ПЕКЛО, І ВЕСЕЛО БУЛО...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

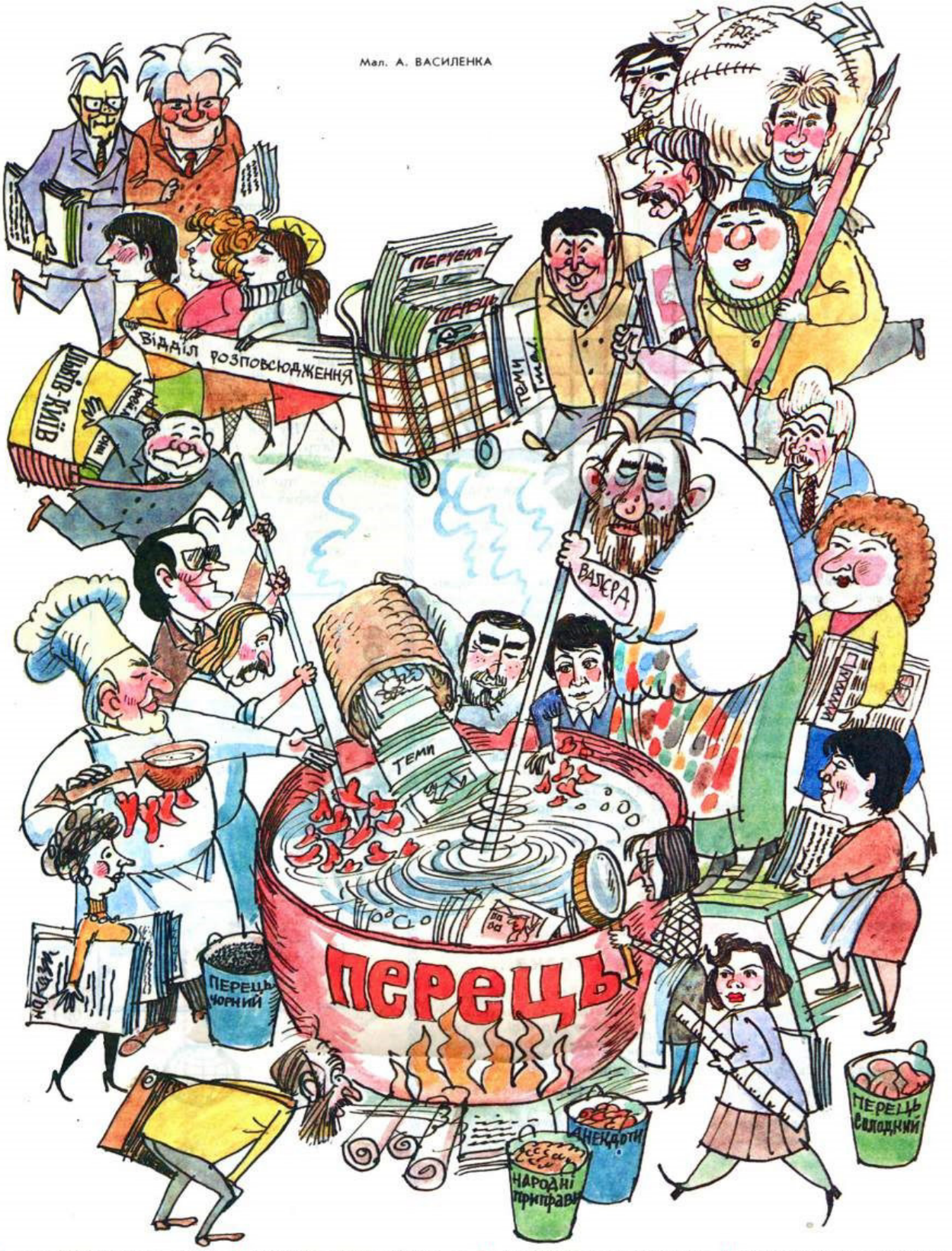

На творчих зустрічах з читачами нас часто запитують: «А як робиться Перець»? На що ми серйозно відповідаємо: «На «Перець» працює уся Україна». І пояснюємо це дуже просто: «От візьміть, приміром, скріпку, якою зшивається наш журнал. Вона виготовлена з металу. А метал виплавили металурги. З чого? З руди. Її видобули гірники, привезли залізничники. Родовище розвідали геологи. Геологів вчили вчителі, професори. Професорів годували хлібороби, тваринники. Хліборобів одягали швейники. А швейників... І так далі, і так далі... Так це ми завели мову тільки про скріпку. А друкарі, а зв'язківці, а папірники!..»

«Е, ні! — усміхаються на таке пояснення читачі. — Ви нам конкретніше розкажіть, як робиться «Перець». Бо можна мати і папір, і фарби, і поліграфічну базу, а такого веселого журналу утнути не всім під силу. Отож і розкажіть про ту «силу».

Ну, що ж... Спробуємо розповісти конкретніше.

...«Перець», значить, робиться так. Уявіть: сидить собі головний редактор журналу. Голову двома руками обхопив. Сумний і невеселий, як ото конотопський сотник з відомого твору Квітки-Основ'яненка. Сидить — думає.

І відповідальний секретар сидить, голову обхопив. Сидить, думає.

І головний художник теж сидить. Голову обхопив. Теж думає. Усі думають.

Аж нарешті головний редактор голову підводить і питає:

— А на яке це число «Перця» чекають читачі?

— Та на перший номер! На ювілейний випуск! — усі йому.

— Так чого ж ми сидимо, думаємо? Роботу треба робити!

І тут усі як побіжать, як побіжать. Відповідальний секретар усі фейлетони, гумористи, вірші, народні усмішки, іронізми з течок витрушує. Головний художник усі малюнки і теми до них на стіл редактора вивалює... І художники біжать, і журналісти біжать, і письменники біжать... І усім хочеться в той номер щось своє «прилаштувати».

А головний редактор дивиться на все це і каже:

— Те що смішне, кидайте хлопці в казан. А що не смішне — під казан.

А тоді бере велику ложку і куштує — щоб і перцю, і солі, і всього було доволі. Щоб і пекло, і щоб весело було. Щоб покуштував — і ще хотілося. Ось саме таку мить і зафіксував на своєму «історичному полотні» художник Анатолій Василенко.

Отож, як уже було сказано, з ложкою біля казана перець підсипає головний редактор Юрій Прокопенко. Далі — відповідальний секретар Михайло Прудник і заступник головного редактора Юрій Іщенко. Ополоником орудують. З торбою дотепних фейлетонів поспішає наш львівський кореспондент Володимир Пальцун. «Перець» ще тільки «вариться», а його вже готові розповсюджувати непосидючі Олена Головіна, Людмила Самгіна та Тетяна Обламська.

А он і патріархи українського гумору, члени нашої редколегії Іван Йосипович Сочивець і Павло Прокопович Глазовий до перчанського гурту поспішають. Без них «Перець» «не вариться».

Далі художники юрбою посунули. Ну, як вам пояснити — хто є хто? Почнемо з самісінького верху. Чорнявий — Сергій Федько, вусатий — Олекса Кохан, з мішком малюнків за плечима — Олег Гуцол, з темами і малюнками під пахвою — Олександр Монастирський, з пензлем і олівцем на плечі — Радна Сахалтуєв.

А біля казана орудують: головний художник журналу Валерій Зелінський (його не важко впізнати по напису на руці), щедро «засипає» теми і малюнки художник Анатолій Василенко. А між ними — технічний редактор Раїса Герасимчук, яка пильнує, аби все було до ладу. І все йшло «за графіком».

За широкою спиною головного художника ще один старійшина українського гумору — поет Дмитро Молякевич. Поруч кур'єр — Світлана Вдовиченко, котра доставить будь-яку депешу хоч на Говерлу. Із стосом віддрукованих матеріалів — друкарка Людмила Василенко, яка готова друкувати їх денно, і нощно... Коректор Наталія Ананьїна пильно вдивляється через лупу: «Де ж ті кляті помилки «булькають?» Ще один технічний редактор Марія Пилипенко, ладна будь-якої миті «перевести» фейлетон чи оповідання на «квадрати» і сказати: «Матеріал у номер «стає», якщо скоротити його до розмірів заголовка».

З усієї сили роздмухує полум'я під казаном художник Валерій Литовченко. А секретарка редакції Міра Козій з нетерпінням чекає, коли все дійство завершиться і можна буде швиденько віддрукувати відомість на гонорар та віднести до бухгалтерії, де їй чемно скажуть: «А грошей у касі немає...»

Ось так приблизно «вариться» «Перець». Звичайно, художник не зміг усіх намалювати на своєму полотні. Багато наших авторів залишилося, як кажуть, за кадром. Але знайте: всі творці «Перця», чиї імена ви зустрічаєте на сторінках журналу (навіть під невеличкою усмішечкою), всі вони — наші бойові однопер-чани. Без них, як і без вас, шановні читачі, «Перця» б не було.

З ювілеєм усіх вас!

М. ПРУДНИК.

КРОСВОРД З УСМІШКОЮ

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Комаха, який заздрять деякі жінки, бо та має зразкову талію. 5. Гумореска Остапа Вишні, у якій дід Свирид був «у соприкосновенії з ворогом» і сидів «в окруженії за діжкою з сирівцем». 8. Найкращі ліки, яким можуть позаздрити творці бальзаму Біттнера. 9. Птах, якого ми найчастіше «ловимо». 11. Завідуючий канцелярією. 12. Яку кількість друзів треба мати, аби не виникла проблема з грошима.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 2. Його у скупого і посеред зими не випросиш. 3. Дзьобастий, веслоногий птах, який у відвідувачів зоопарку обов'язково викликає посмішку. 4. Подія, при підготовці до якої у багатьох студентів не вистачає однієї ночі. 6. Жанр філософської, естетичної, критичної, художньо-публіцистичної літератури, про який гумористи жартують «Ні те, ні се, а коротко — ...» 7. Артист цирку, котрий, як писав Павло Глазовий, може «тирсу підпалити і ложкою їсти...» 10. З неважних письменників виходять критики, а з поганого вина?

Склав М. МОЗГОВЕНКО.

Страшне перо не в гусака...

«Праця вчителя дуже потрібна і благодатна. Без вчителя не може бути ні вченого, ні лікаря, ні працівника торгівлі. Всі свої сили, знання, здоров'я він без залишку віддає своїм людям, іншим людям. Ось чому я хочу стати працівником прилавка».

[Із шкільного твору].

«Увага! Той, хто свиснув мій велосипед, нехай прийде до мене і забере ще й насос. Іван».

[З об'яви на стовпі].

«Машина виписана на базар: «Туди — люди, назад — свині і барани».

[Із дорожнього листа].

«Всі предмети малоцінного інвентаря тут списуються, але не здаються на утиль. Наприклад, до актів по списанню на брухт у більшості випадків дрова не прикладаються».

[З акту ревізії].

«Я особисто, як голова правління, і спати лягаю разом з доярками, і разом з ними прокидаюсь. Так повинні робити в цей довгий зимовий період всі керівники середньої ланки і спеціалісти теж. Ось тоді ми доб'ємося і доброго приплоду і спільної роботи в цілому».

[З виступу на зборах].

«При старому директорові ми стояли на краю великої прірви. І не встиг його змінити новий керівник, як ми всі одразу зробили упевнений крок вперед...»

[З виступу на зборах].

Надіслав Анатолій ШЕЛУДЯК.

м. Середина-Буда Сумської області.

Валерій ЛОНШИН

ЗАГАДКА природи

Хлопчик Ігорьок якось уранці прийшов у ванну помитися. Дивиться у дзеркало, а в дзеркалі його немає. Тобто все в ньому відбивається, а маленький Ігорьок — ні. Ось так сюрприз! Схопив він молоток і врізав по дзеркалу. Дзеркало, природно, ущент. На шум прибігла мама Ігорька і, побачивши таке дивне поводження сина, тут же повела його до психіатра.

Психіатр виявився дуже життєрадісним чоловіком. Він сидів у себе в кабінеті й реготав. Без причини.

— Ну що,— питає він у мами,— збожеволіла?

— Я? — здивувалась мама.

— Ну не я ж! — регоче психіатр.

— Річ у тому,— пояснює мама,— що мій син не відбивається у дзеркалі.

Від такого повідомлення психіатр упав зі стільця, схопився за живіт і задригав ногами.

— Ой, не можу! — качався він по підлозі. — І давно це у нього?

— З четверга,— каже мама.

Психіатр перестав сміятися, знову сів на стілець і надовго замислився.

— А сьогодні у нас що? — питає він нарешті.

— П'ятниця,— підказав маленький Ігорьок.

Психіатр знову надовго замислився. Потім каже:

— А завтра у нас що буде?

— Завтра у нас буде субота,— відповідає мама. — А післязавтра — неділя.

— А потім,— додає маленький Ігорьок,— понеділок.

— Та-ак,— сумно хитає головою психіатр,— час летить.

Після цього він підвів Ігорька і маму до великого дзеркала, що стояло в кутку кабінету. У маленького Ігорька як дома відзеркалення не було, так і тут. Зате замість мами в дзеркалі відбився якийсь чоловік з вусами і в капелюсі.

— Це хто? — діловито поцікавився психіатр.

— Це,— трохи почервоніла мама,— мій перший чоловік, Вовик.

Вовик зняв капелюха і ввічливо розкланявся.

— А це хто? — знову тицяє пальцем у дзеркало психіатр.

Справа в тому, що поруч з першим чоловіком у дзеркалі стояла якась товста баба у фуфайці та кирзових чоботах.

— А це, вибачте, ви,— розгублено мовила мама. — Ваш відбиток.

Психіатр підняв руку — і баба в дзеркалі підняла руку, психіатр підняв ногу — і баба також підняла ногу.

— Справді,— хмикнув він. — Це я. — Мда-а. — І покликав голосно: — Медсестра Наташа!

Двері одразу ж відчинились і в кабінет ввійшла медсестра Наташа.

— Що накажете, Вікторе Павловичу? — спитала вона.

— Іди сюди, люба,— поманив її пальцем психіатр.

Наташа підійшла. І розкрила рот від здивування. Тому що замість неї в дзеркалі відбилась сіра в яблуках... корова.

— Му-у-у-у,— протяжно замукала корова.

— А ну пішла, шалава бісова! — прикрикнула на неї баба і погнала корову углиб дзеркала.

За ними вистрибки кинувся перший мамин чоловік Вовик.

А психіатр урочисто підняв вказівний палець вгору і поважно оголосив:

— Усе, що ми з вами зараз спостерігали, називається загадка природи!

Маленький Ігорьок, почувши ці слова, узяв і гірко заплакав. Усі як-не-як, а відзеркалюються. А він — ні.

Сумно, звичайно.

І тут раптом в дзеркалі несподівано з'явився... зайчик. Маленький, пухнастий, з довгими вухами.

— Ось бачиш,— сказала мама,— ти зайчик!

Маленький Ігорьок тут же перестав плакати і весело розсміявся.

За ним засміялась мама, за мамою — медсестра Наташа і розкотисто реготав психіатр...

Переклад з російської.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

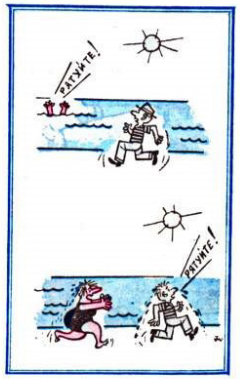

— Боже, що сталося з моєю машиною!!!

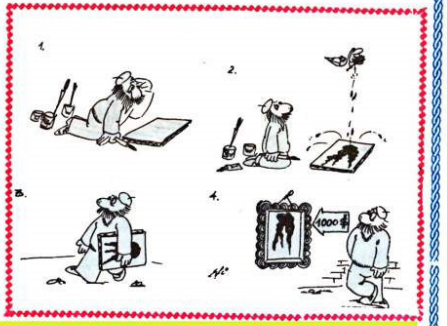

— Він у мене усе розуміє, а от сказати нічого не може.

РИЦАР ТА ОХОРОНЕЦЬ

Славний рицар Роланд відправлявся у далекий похід. Сидячи вже в сідлі, він кличе свого вірного друга, вручає йому ключ від пояса цнотливої своєї молодої дружини і каже:

— Дорогий друже, я буду відсутній кілька років, весь цей час ти повинен оберігати честь моєї дружини і завжди тримати цей ключ при собі!

Засурмили сурмачі і славний рицар рушив у похід. Та не встиг він далеко від'їхати від міських воріт, як його наздогнав вірний друг на змиленому коні і закричав:

— Яке щастя, що мені вдалося тебе наздогнати!

— А що стряслося? — занепокоївся рицар.

— Ти ж мені дав не той ключ!

РОЗМОВА У КАФЕ

В артистичному кафе кінозірка вечеряє в товаристві відомого режисера.

— Скажіть,— запитує вона,— ви збираєтесь знімати якийсь новий фільм?

— Ні,— відповідає режисер,— тепер я буду писати мемуари.

— Серйозно? В такому разі зніміть хоча б руку з мого коліна.

УНІКАЛЬНЕ СТВОРІННЯ

Для поїздки по Ірландії чоловік з дружиною взяли напрокат фургон, в який була запряжена здоровенна кобила. Цілий день вони роз'їжджали по околицях, а надвечір зупинились біля річки відпочити. Чоловік, який ніколи до цього не жив в сільській місцевості, досить сміливо почав розпрягати коняку. Перед цим він дістав фотоапарат для моментальної зйомки і почав знімати кобилу в різноманітних ракурсах: спереду, збоку, ззаду.

— Це що, унікальне створіння? — запитала дружина.

— Так, звичайно. До того ж я просто не зможу запрягти її завтра вранці, якщо не буде цих знімків.

ХВАЛЬКИ

Двоє торговців підтяжками розхвалюють свій товар.

— П'ять здоровенних мулів тягли пару наших підтяжок в один бік і п'ять — в другий,— заявив один,— та так і не змогли їх розірвати.

— І всього?! — пирхнув другий. — Вчора я поспішав на поїзд, який відправлявся з Пенн-стейшн в Нью-Йорк, і мої підтяжки зачепились за стовпи на платформі. На поїзд я встиг, але, коли провідник відчинив двері в Філадельфії, гемонські підтяжки вмент відкинули мене в Нью-Йорк!

ВІДПОВІДЬ СОЦІОЛОГА

Відомого соціолога запитали:

— Скажіть, яким чином занадто послужливий підлеглий може убити свого шефа?

— Способів багато,— відповів соціолог,— але найпростіший, коли підлеглий від надлишку старання кидає потопаючому начальнику обидва кінці рятувального каната.

Надіслав Степан ГРИЦЕНКО.

ПЕРЕЦЬ № 1 (1450)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 19.12.96. Підписано до друку 15.01.97. Формат 70×108 1/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 32200 прим. Зам. 0110701.

Ціна договірна.

© «Перець» 1997 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.

Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Ой, зима, зима...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

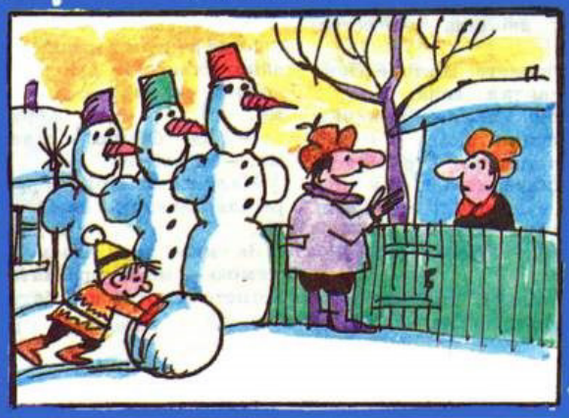

— А я з сином мале підприємство організував. Постачаємо сніговиків у Бангладеш.

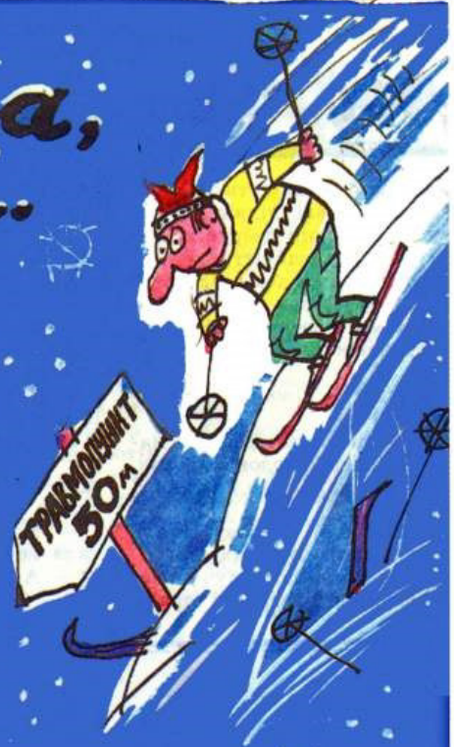

— Скажіть, де ви таку шубу купили!

— А собаку я на вулицю випустив. У такий холод хай, думаю, побігає, погріється...

— Б'юсь об заклад, що то моя жінка стоїть!
— Ні, моя.